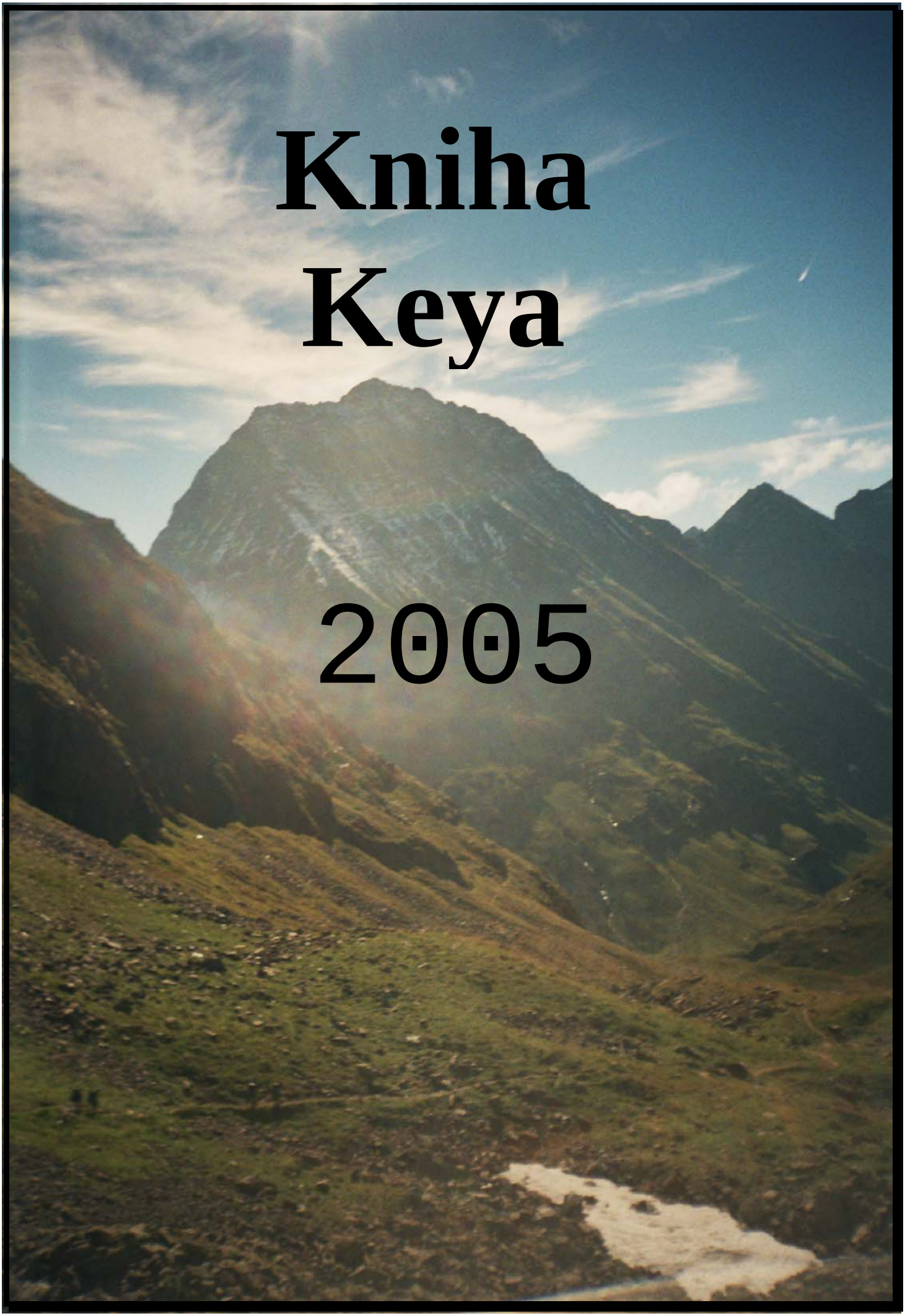
Kniha
Keya
2005

Exkluzivně

Pro internetové Vydání Knihy KEYA

Námi zapomenutý příspěvek od Špunta:

Se mu tímto omlouvám *(Golda)*

Tábor – Mlýny 2005

Před nástupem, kdy jsem byla poprvé denní rádce, jsem se hrozně bála, že to zkazím. Ale nakonec to dopadlo dobře.

Z her si pamatuju nejvíc kolíčkajdu – tedy aspoň tak jsem ji nazvala. To bylo tak: měly jsme získat tři kolíčky a donést je na určené místo. Kolíčky hlídali tři uďové, Krtek, Koko a Johny. Ale když se nás dotkli, museli jsme ke zlé příšeře do studeného potoka, ale naštěstí bylo teplo. Ta příšera byla Panda.

Golda vyrobil houpačku, na které se všichni houpali. Jednou, když jsem se houpala už hodně málo, přišel ke mně Mýval a rozhoupal mě. Začal mě točit a řekl, že pokud ho tam nepustím, tak mě bude točit, až se pozvracím. Nakonec jsme se dohodli na tom, že se budeme houpat spolu, a on si za mne stoupl.

Soutěž v úklidu vyhrály Xirény, což jsou nejstarší holky našeho oddílu. Dostaly za to bábovičky polité čokoládou. Králík mi dala kousnout, byly moc dobré. Etapovou hru vyhráli Árésovci, na druhém místě byli Apolóni, na třetím jsme byli my Hádésovci a na čtvrtém se umístili Héfaistovci, a to i přes skvělý výkon rodičů při návštěváku.

Sepsal: - - - - - - - - Špunt

Zavinil: - ŠŠŠ – Asi pan Xxxxx, anebo šum v doručovatelství.

Pokusil se pozdě napravit: - Golda

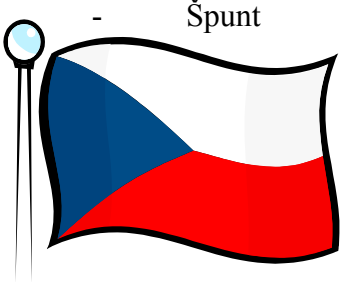

Poděkování

Rok se s rokem sešel a k vám se opět dostává Kniha Keya. Opět si budete moci připomenout a něco se dozvědět o akcích uplynulého roku. Doufáme že vás nezklame a že se nad ní pobavíte. Stejně jako její předchůdkyně obsahuje řadu zajímavých článků, poutavých fotografií, skvělých deníkových zápisků a samozřejmě komiks. Autorská práva vyhrazena, za chyby se předem omlouváme.
Vaše redakce

Pod Terebkou 4, Praha.
Dne 26. listopadu 2005

Obsah: str.

Návrat na Ithaku 4
/Tábor Keya 2005/

Sliz 24
/Nízké Taury/

Gran Paradiso 29

Slunná Itálie 34

A na závěr Komiks !!! 49

Tábor 2005

Návrat na Ithaku

„Čtyři grácie“

Táborový deník
Tábor u Mlýnů L.P. 2005

Stavebka

Drsní stavebkáři podporováni návštěvami dokázali během neuvěřitelných čtyř dnů vybudovat táborové zázemí pro náš zbytek, který přijel v

Sobotu 16. července

V potu tváře jsme se táhli prašnou cestou od Černovické úzkorozchodky. Nebýt hodného řidiče autobusu který nás bezplatně svezl, část z nás by patrně nedošla a padla někde vyčerpáním. Do večera se nám podařilo vztyčit všechna tee-pee s výjimkou Xirénního. A tak začal letošní tábor. Oproti dřívějšku se nám rozrostl i počet družinek – na tomto táboře měli své zástupce Wiqukoxigové, Xirény, Želvové, Opičky i Chřestýši. Na louce nám tedy vzhledem k velkému počtu týpek bylo poněkud těsno, ale vešli jsme se.

Neděle 17. července

S žaludky plnými mírně spáleného kakaa jsme se pěšky či kolmo dopravili do Choustnického kostelíka. zhodnotili jsme dopravní prostředky místního kostelního osazenstva (včetně elektrokoloběžky, kterou řídil místní dědula) a s radostí se po konci mše vypravili sníst v táboře boloňské špagety. Odpoledne bylo vyplněno zabydlováním. Nesmím zapomenout zmínit koryto divoké řeky, kterou vybudovali Žmlvové pro závody v hliníkové vaničce. Večerní atmosféra byla podrtžena uďovským divadlem a hořící Trójou z kartonových krabic. Na shromáždění senátu přednesl hlavní senátor Bóža vše potřebné pro běh tábora a po velebení božského Dia jsme šli spát.

Pondělí 18. července

bylo dnem lotosového květu. Právě tímto plodem totiž záludní Lótofagové opili Odysseovi muže. Jedním slovem – etapka. Postavením sušáků, býčího srdce a zcela nově i meteobudky byl tábor prakticky dokončen. Odpoledne Wiqouši s Golemem a Bóžou v čele odjeli na cyklovýlet a mladší družinky zapojily svůj um do výroby lodiček a potom se utkaly s historií ve hře středověk. Večer družinkový, úkolem každého tee-pee bylo připravit si k večeři kuře. Při soumraku otestovala pevnost plachet i našich nervů první pořádná bouřka tohoto tábora (nutno říci že zdaleka ne ta nejhorší, viz dále).

Úterý 19. července

Dopoledne se všichni řečtí rekové vypravili do lesa okupovaného duchy a hledali barevná kolečka, která byla vzápětí v táboře proměněna v letošní platidlo – 3 druhy mincí (zlato, stříbro a bronz) a za mušličky. Posilněni obědem se pak bojovníci vrhli do víru různých her „pro pravé muže“ (trojnoha, hu-tu-tu-tu, král vysílá své vojsko…).V pozdním odpoledni se odehrávala etapa, jejímž úkolem bylo nakreslit pro Odysseovi muže mapku území neznámého ostrova. A jelikož po práci přichází zábava, i naši válečníci se mohli večer odreagovat při hazardních hrách na slavnostech boha Dionýsa. Na požádání jste si mohli za drobný poplatek v táborové měně nechat vyvěstit osud v Delfské věštírně nebo si nechat zahrát svou oblíbenou píseň.

Středa 20. července

Den začal jako vždy v pravidelném rytmu budíček – rozcvička – mytí – snídaně – nástup. Ve hře s názvem „třicet“ při hledání barevných koleček si všichni zahřáli mozkové závity, aby poté mohli zvládnout intelektuálně náročnou hru na Kyklopy.Po skvělé rajské omáčce nastal úkol náročný zejména pro udi – tedy praktická praxe – tento rok trochu netradičně. Po svačině jsme se přesvědčili o tom, že ani tvůrci knih pro skauty nejsou neomylní. Hra psí fotbal přejatá z jedné takové příručky se totiž v praxi ukázala jako nepříliš hratelná. V té době se úderná skupina Wiqoušů vydala na přepad sousedního tábora oddílu Protěž. Ostatní strávili chladný večer ve vyhřátém sněmáku za zvuků strun Goldovy kytary.

Čtvrtek 21. července

Wiqouši, kteří se vrátili z úspěšného přepadu, zalehli do svých spacáků, zatímco ostatní se rozdělili na dva tábory – tábor sportovní a tábor vyráběcí. Každý se mohl svobodně rozhodnout, ke které skupině se přidá. Po obědě bojovali rekové o vlajky v kruzích a vrcholem celého dne byla etapa – vyrobit masku prasete. Výsledky byly opravdu zajímavé… Večer byl ve jménu slibových příprav a poprav, pro některé osobní volno.

Pátek 22. července

začal hlasitým GONG-GONG-GONG v 0:30 hodin středoevropského času. Znamenat to mohlo jen jediné – noční hru. Všichni mužští členové tábora se snažili doplížit se do svého tee-pee, zatímco Xirény a Opičky se jim v tomto počínání snažili zabránit. Ráno nás deštivé počasí donutilo ke změně programu – a tak se i sama kostra kuchyně rozezvučela lahodnými zvuky pěvecké soutěže Extrabůh 2005. Největším hitem tohoto ročníku se stala píseň „Mně se líbí paní nadlesní“ v podání Kryštofa zvaného Bezďák. Před svačinou etapka v duchu odvazování členů svých etapkových skupinek od kůlů, potom příprava dřeva a první táborák. Vzhledem ke špatnému počasí ve sněmovním tee-pee.

Sobota 23. července

Opět hlasité GONG-GONG-GONG. Naše země se stala terčem chemicko biologického útoku, a proto naši specialisté vyzbrojení bagáží vyrazili do terénu na záchrannou misi. Jinými slovy – manévry.

Neděle 24. července

Celý den manévrový. Nohy bolí, puchýře se nalévají a nálada klesá. Ale díky statečnosti a téměř nelidské výdrži byl náš stát zachráněn. První se do tábora vrátila výzkumná výprava Žmlvů, a to těsně před půlnocí.

Pondělí 25. července

Bylo dnem odpočinku. Během dne se vrátily všechny úderné týmy. Kdo chtěl, mohl vyrábět. Večer opět příprava na světlušči, vlčecí i skautské sliby.

Úterý 26. července

Wiqukoxigové se v rámci svého speciálního cykloprogramu ještě stále pohybovali kdesi v okolí Telče, ostatní se vrhli do víru her a hrátek (medůzky a jiné). Odpoledne chrabrý Odysseus jen tak tak unikl hladovým hlavám Skylly a po svačině byl program ve jménu velkého lovu divé zvěře. Večer strávily všechny družinky

v útulném prostředí svého tee-pee – tedy družinkový večer se zpíváním, děláním moučných placek a tak dále.

Středa 27. července

Pokud mě neklame paměť nebo nelžou-li táborové záznamy, následovaly dopoledne členové oddílu Keya plavbu chrabrého Odyssea. Potom měli všichni možnost doplnit si svou řeckou garderóbu a je třeba říci, že některé modely vskutku stály za to. Odpoledne mělo symbol pěti kruhů. Pokut totiž pět barevných kruhů poskládáte určitým způsobem, dostanete znak olympijských her. Vedle tradičních disciplín (např. hod diskem nebo řecko-římský zápas) si mohli bojovníci změřit síly např. i v boji na divoké vodě. Večer přijeli Wiqukoxigové z cyklovýletu, a tak mohl být zahájen velkolepý večer bohů okořeněný módní přehlídkou.

Čtvrtek 28. července

Byl dnem velkého putování – navzdory pekelnému vedru se uskutečnil celodenní výlet. Vzhledem k téměř smrtící teplotě vzduchu se však těžiště výletu přesunulo do koupání v rybníce. Marodi zatím leželi ve stínu táborové kuchyně a jenom lapali po dechu. Večer jsme si dali opečené buřtíky a šli spát.

Pátek 29. července

První věcí, která se hned ráno rozkřikla po táboře bylo to, že nám ze sklípku zmizely nějaké věci a že tedy byl nejspíše přepad. Tyto zvěsti se potvrdily příchodem Makrely a Slunce okolo deváté hodiny ranní, které ukradené věci

přinesly nazpátek. Ano, jednalo se o přepad, a to o přepad tak dokonale zvládnutý, že si hlídka naprosto ničeho nevšimla.
V teplém pátečním dopoledni bylo úkolem Odyssea uniknout z ostrova nymfy Calipso. Zbytek dne byl vyplněn přípravou táboráku a Goldo-Bóžím azimuťákem. Na sklonku večera jsme ještě provedli přednávštěvákový úklid tábořiště a po večeři již nastal čas shromáždit se kolem táborového kruhu. Tato noc byla opravdu tropická – o půlnoci teploměr ukazoval 25 °C!!!

Sobota 30. července

Konečně přišel ten dlouho očekávaný den – totiž Den otevřeného tee-pee neboli návštěvák. Po dopoledni stráveném ve společnosti drahých rodičů a příbuzných se rodinní příslušníci měli možnost vrátit do dětských let v době určené pro etapku. Úkolem bylo udělat sochu „svého“ boha a s náležitými ovacemi ji pronést slavobránou. Úplnou raritou bylo následné volejbalové klání, neboť po mnoha a mnoha hanebných letech uďovský tým **porazil** výběr rodičů.

Neděle 31. července

Do běhu nedělního dne bych měl zahrnout i událost, která se vlastně udála již v sobotu pozdě večer. Ano, mluvím o tom silném větru, který byl podle médií nejhorší za posledních mnoho let a zpustošil polovinu Táborska. Proto byla i naše ranní cesta do kostela poznamenána obcházením či podlézáním četných padlých kmenů. Silnice vedoucí z Mlýnů do Choustníku byla ještě další dva dny pro motoristy neprůjezdná.
Odpoledním programem bylo stavění bunkrů v lese, v nichž následně každá etapová skupinka i se svým „bohem“ (uďou) přenocovala. Naštěstí nepršelo a noc se obešla bez větších nehod.

Pondělí 1. srpna

nás zastihlo stále ještě v lesních chýších, které však vzápětí musely být strženy a zamaskovány. Po snídani měl každý možnost batikovat si tričko na libovolnou barvu či barevnou kombinaci. Praktická praxe – II. část – tak se nazýval druhý díl „výukového“ táborového programu. Tentokrát ale museli řečtí bojovníci své znalosti naopak předvést uďům. Večer byl program rozdělen na dvě části. Mladší členové oddílu zpívali v kuchyni a Wiqouši pod vedením režiséra Johnyho začali pracovat na novém díle fotokomiksu pro táborový časopis (výsledek si můžete prohlédnout o pár stránek dál…)

Úterý 2. srpna

byl dnem velké rady – to znamenalo, že Uďové si jeden den mohli dát pauzu a řízení tábora přejali rádcové a podrádci v čele s Kosťou. Dopoledne se hráli hry v táboře a odpoledne bylo úkolem postavit funkční past na divou zvěř. K večeru si ještě kdo chtěl mohl zahrát fotbálek na táborovém náměstíčku.

Středa 3. srpna

Počasí se nám dost výrazně ochladilo, a tak se všichni v dopoledním programu věnovali vyrábění antických věcí. Tyti výrobky se ukázaly být velmi cenným artiklem, neboť odpoledne musel Odysseus se svou družinou jít do blízkých vsí a u dobrých duší tyto ručně dělané výrobky vyměnit za co nejvíce věcí. A večer – opět bujaré veselí dionýsií. Barpult se prohýbal pod tíhou jídla a ostrý dryák pálil v hrdle jako žhavé olovo…

Čtvrtek 4. srpna

Dopoledne – kokokokodák – neboli tradiční lesní hra medvědi v trošku jiném provedení. Wiqukoxygové dělali medvědy a uďové mezitím připravovali na odpoledne program veskrze neoblíbený – totiž pokladovku. Ta se protáhla až do velmi pozdních nočních hodin a končila po vzoru Odyssea lukostřeleckým soubojem v blízkém seníku.

Pátek 5. srpna

proběhl první ročník neoficiálního Svojsíkova závodu v našem oddíle. Všichni změřili své síly v disciplínách jako vázání uzlů, topografie, zdravověda, skauting atd. Odpolední program zahrnoval v podstatě už jen přípravu táboráku. Toho třetího, největšího, posledního. Díky spojenému úsilí Wiqoušů byla hranice opravdu „větší než obvykle“. A večer proběhl očekávaný táborák se scénkami, skládáním slibů a zakončením etapky. Své místo zde našlo i předání dortíků jakožto cen pro vítěze bodování týpek, které dostali (jak jinak) Xirény. Golda vyhrával na kytaru dlouho do noci. Kdo chtěl, mohl zůstat spát u dohasínajícího ohně, kdo chtěl, nemusel jít spát vůbec (této možnosti ale podle mých informací nikdo nevyužil).

Sobota 6. srpna

si pro nás připravila již poslední, ale ne právě lehký úkol. Museli jsme zbourat tábor a louku uklidit od papírků, provázků, odřezků a podobně. Společným úsilím všech se to podařilo a tak jsme se mohli odebrat pěšky či kolmo na nádraží a pak domů do matičky Prahy. A to byl konec.

Pěvecká soutěž extrabůh – pěvecké uskupení zvané Hvězdná pěchota

(Slepýš)

Návštěvák

Ráno budíček jako vždy a honem do potoka. Pak snídaně a nastalo čekání na rodiče. A najednou, kdo to přichází? No ano, rodiče! Když už všichni přišli, byl nástup. Po nástupu nastala žranice! Pak jsme hráli různé hry a byl poledňák. Já, Králík, Pipin, Nezmar, Fík <- brácha, sestra, naše mamka a táta a maminka Fíka atd. jsme šli plavat tam, jak jsme byli na celodeňáku. Potom jsme se vrátili do tábora. Rodiče proti uďům hráli volejbal a děti fandí rodičům. Ale ne, rodiče prohráli! Ale to nevadí, příště zase vyhrajou rodiče, ale rodiče se loučí, že už musí domů, tak odjeli. Ještě jsme něco hráli a už byl večer a za chvíli byl nástup, ale začalo pršet a později i kroupy a byla velká bouřka. Zima byla veliká, tak jsme byli v kuchyni. A já s Míčkem jsme se zahřívaly u Šupinky. A Míček dokonce usnul u Šupky. Pak jsme rychle přeběhly do týpek. V noci jsem se strašně bála a proto jsem rychle usla. Ráno byl potok moc špinavý. My jsme měli službu.

Monkey

Poryč byl hnusný! Hlídky mi moc nechutnaly, ale nelíbili! Zvlášť přepad, což se Slepejškovi chtělo zvracet! Byla jsem prase! Hráli jsme Hledá se Superbůh. Dobrý byl sněm ve sněmu. Byl dobrý Mýval, když se otočila, byl ve vodě. To samé s Goldou. Koupání bylo dobré. Dostala jsem přezdívku Nezmar, protože když jsem si nechala pojmenovat ešus a Čimpi řekla, ať tam napíše Nezmar.

Markétka (**Nezmar**)

Manévry

Nejvíc se mi líbilo, že jsem nebyla na manévrech. Protože jsem byla na English campu, ale teď co jsme dělali v táboře. „Blbli“, no tak usekla jsem si kus palce „Fiškarkou“. Konec.

Špunt

Uďovina, Velká rada

Když jsme měli velkou radu, mluvili jsme o tom, co bude příští den za hry. Když jsme nabídli etapku, Perňa ji zamítl, já a Mates jsme nabídly, že budeme budit 1. hlídku a spaly jsme ve stanu. Hlavně nenapíšu, co jsme dělali při uďovině. 1. hlídka byla Monkey.

Špunt

Líbil se mi návštěvák, s rodičema je to vždy zábava. Také se mi líbily hry. Krupobití jsem se moc bála. Táboráky byly super a scénky taky! ☺ Všichni uďové na mě byli moc hodní a to se mi líbilo. Celodeňák byl super. Hnusný bylo, když na moje věci v noci spadl Nezmar a zbořil mi složené věci. Když všichni odešli na manévry, já jsem spala do oběda v kuchyni na bedně. Stavění týpek bylo super. Koupání v potoce bylo docela dobrý a to jídlo mňami mňami. Houpačka byla dobrá, ale jednou jsem se praštila do hlavy o strom. Také bylo dobrý vyvražďování, ale Perňovi bylo špatně a taky jsme byli s Mývalem. Špunt někdy moc zlobil. O poledňáku jsem se někdy trochu učila plavat.

Monkey

Nejlepší - můj první nástup, návštěvák, spaní, spaní ve stanu, uďovina, houpačka, sbírání smůly, vaření, užírání, dělání prasete, hledá se superbůh, vor, hlídka, házení do potoka, odjezd, sněm, kuře, plavání, přehazka, skákání do potoka, nástupy, Goldova opice Nejhorší – píchnutí včely.

Matýsek

Tábor

Na táboře se mi líbily hry, které jsme hráli v lese, třeba sbírání kolíčků. Každý měl sebrat tři kolíčky a donést je na určené místo a když nás vedoucí chytli, museli jsme do studeného potoka, naštěstí bylo horko.

Můj první nástup jsem pokazila, ale pak to bylo dobré. Táboráky byly krásné, ale nejvíc poslední.

Matýsek

Táborová houpačka

Začalo to asi takhle:
Golda přehodil silný provaz přes strom a protože byl moc krátký, přivázal na něj další, teď už trochu silnější provaz. Na konci udělal smyčku. Pak ji zkusil. Moc se mu to nezamlouvalo a tak tam přidělal prkno, na které se stoupalo. Všichni se na tom houpali. KONEC

Kosatka

Stavění týpek

Nejdříve jsme museli připravit a opořízovat dvanáct týpiovek, abychom mohli postavit tee-pee. Museli jsme počkat až na řadu na pořízování. Čekali jsme dlouho. Opořízování nám moc nešlo, ale zvládli jsme to, protože nám pomohli ostatní. Ostatním šly týpka dobře, jen Xirénám moc ne a tak musely spát v marodce. Nám pomáhali Golda, Bóža a Slepejš - vždycky se střídali. Museli jsme vztyčit 12 týpiovek, abychom mohli dál pokračovat ve stavění! Když už byla na týpiovkách i plachta, sehnaly jsme kotevní kolík, aby týpko líp drželo. Natáhly jsme si šňůru jako sušák (a na kapsáře). Musely jsme najít kamínky a kolínky, aby do týpka nefoukalo. Kolíky jsme zabouchaly a připevnily kamínky s provázkem- použily jsme liščí smyčku. Nakonec se nám podařilo postavit týpko, ve kterém se moc dobře spalo. Jenom moje postel byla trochu divná, každou noc jsem padala.

Markétka (**Nezmar**)

Jó, tak jsme šli jednou na celodeňák. Šli jsme po polní cestě. Šli jsme, šli a jak jsme tak šli, běhaly před námi myši z jedné strany cesty na druhou a šups jedna zmizela v díře a druhá zase z jiné vyběhla. Šli jsme, šli a najednou se ozval takový divný zvuk. Podívali jsme se k zemi a pod Perňovou nohou ležela myš, která doslova vypadala, tak z ní vystříkly vnitřnosti. Šli jsme, šli a myši se nijak nepoučily, běhaly po cestě dál a vůbec nám nevěnovaly pozornost. Šli jsme, šli, ale další myš už nikdo nezašlápl. Trochu mi to připomnělo mojí příhodu s vosou, držela jsem v ruce hrnek s horkým čajem a vosa letěla, letěla a najednou žbluňk, už doletěla!

Klubko

Stavba sochy na návštěváku

Byl návštěvák a začali jsme hrát etapku. Rodiče se do etapkových družinek tak ňák rozdělili a byl úkol udělat nějakou sochu (pozor: z přírodního materiálu a mohly se používat kůžičky) a k ní bránu, kterou se socha pronese. My jsme si udělali bránu ze dřeva a našli jsme nějaký kus dřeva, který byl pokroucený a vypadal jako socha, teda skoro. A tak jsme tomu přidělali nějaký obličej. A pak jsme se spíš starali o nosítka. My jsme si totiž řekli, že tu sochu pronesem bránou na nosítkách. A pak jsme udělali nosítka a tak jsme bránu celou obložili chroštím. Ale už jsme moc neměli čas. Nacvičili jsem si písničku, kterou pronášení sochy budeme zpívat. A to chroští potom zapálíme. Vyrobili jsme si nástroje a už bylo skoro po čase stavění. Dohodli jsme se, že já, Trol a ještě další

dva (to už nevím, kdo to byl) proneseme sochu hořící bránou při zpěvu ostatních. Udělali jsem si generálku a jen tak tak jsme to stihli, protože byl konec času. První jsme se předvedli my. Všichni si kolem nás stoupli a my jsme se ještě rychle postříkali vodou, abychom neshořeli. Pak se naše brána zapálila a začalo se zpívat: Fajre Hefajstor (pořád dokola). A byl pochod, tedy pronesení bránou (hořící) naší sochy. Jak jsem prošli bránou, tak jsme sochu zvedli na nosítkách a byl konec. Pak se ostatní také předvedli. Byla to skvělá, teda nejskvělejší etapka, která kdy byla!

Králík

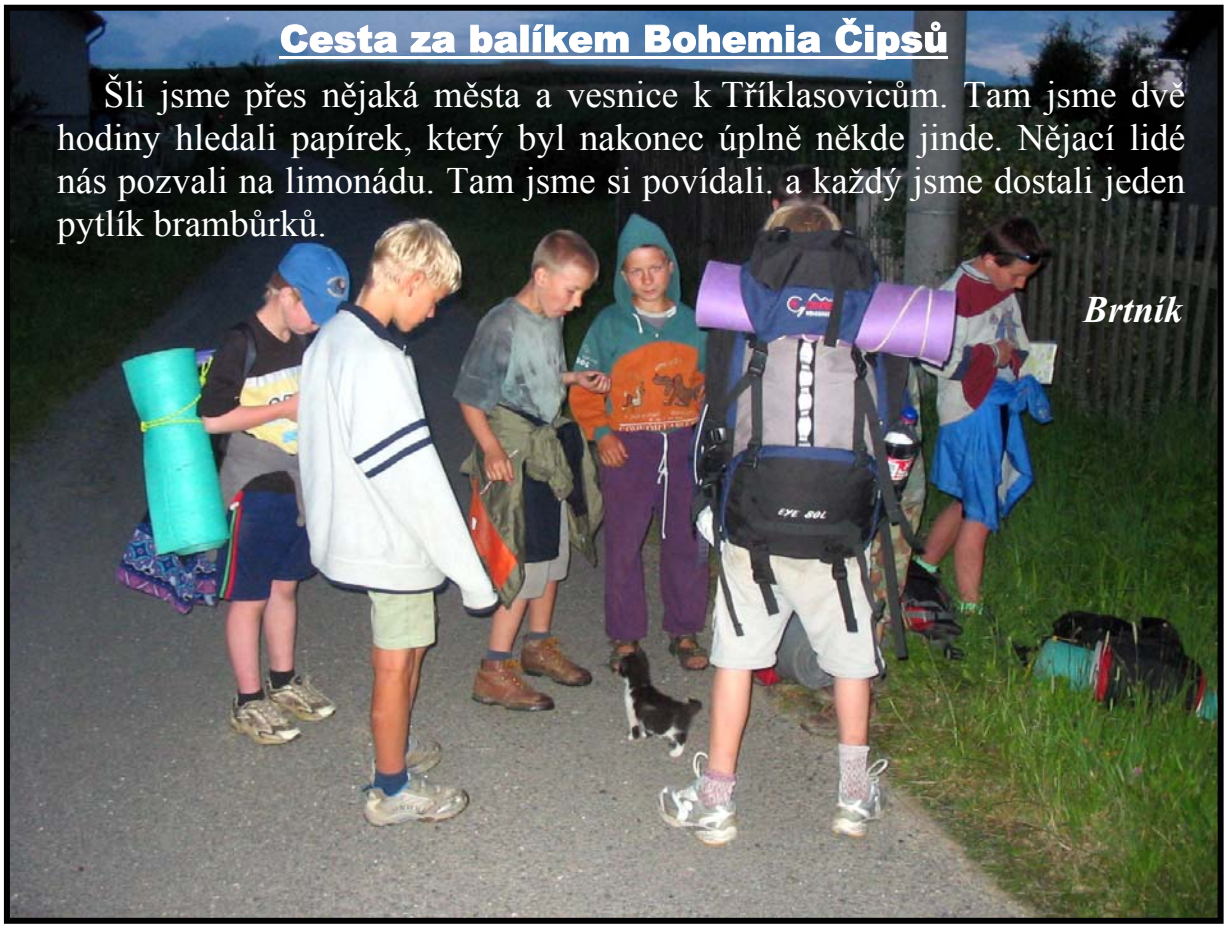

Noční hra

Jednou v noci, když všichni spokojeně spali, rozhodli se nás uďové vzbudit – noční hra. Pravidla zněla asi takto: Kluci měli odejít nahoru na louku a odtamtud se nějak dostat do svého týpka, ale nebylo to vůbec jednoduché, jelikož tábor jsme měly na starost my, holky. Já plus Klubko plus Bára jsme měly na starost Wiqouší týpko. A když to celé začalo, nedělo se dlouho nic, jen jsme pár lidí poslali zpátky, až najednou! Proti nám „cosi“ vyrazilo – mělo to zakrytý obličej bundou (vypadalo to dost zajímavě) a vběhlo to do týpka. Po něm se vynořili ještě další, a některé jsme dokonce poznaly, ale jiní již byli vevnitř. Hra trvala asi půl hodiny, a pak již nás uvítal náš rozkošný spacáček!

Veverka

Jsou to moje střípky z tábora

Tábor je opět na stejném místě, takže v Mlýnech. Pár změn: nad kuchyní je zbouranej les a za táborem skoro u Mlýnů je umývárka. Latry na stejném místě. Týpka: u vchodu do tábora: Žmlvové kousek od potoku, Opice, za Opicema Chřestýši, za Chřestýšema jsou Xirény. Tyto týpka jsou kousek od potoka. Wiqukoksigové na stejném místě. Cesta, za cestou u křoví je Sněmák a před Sněmákem je marodka. Takže týpek je 7 (jako za starých časů). Nástupy byly zvláštní v tom, že byly v kopci. Nahoře u kuchyně Xirény a Opice, naproti nám Chřestýši, Wiqukoxigové, Žmlvové. A mezi těmito družinkama jsou vedoucí. Tento tábor jsem nebyla v žádné etapkové skupince, mrzelo mě to (a mrzí ještě teďka). Cítila jsem se trochu odstrčeně (nebudu tady smutnit). Houpačka: SKVĚLÁ!!! Hrozně se mi to líbilo, takže se za táborem ozýval strašnej řev. To byl nádhernej adrenalín! Lítat nad těma lidma a nad týpkama, no paráda! Taky mě houpal Golda, to jsem byla nad jeho ramena, no to byla jízda. Nádhera! Hlídky: asi 6 x jsem hlídalal tábor většinou ráno, ale jednou i v noci. To jsem se klepala strachy, bála jsem se přepadajících, jelikož mám nemocný srdce a kdyby se to stalo, asi bych se šíleně lekla a asi znehybněla. Pracovky – etapka: Diovi udělat dárky: loď, pytlík, korále a náramek, sošku a odlitek z vosku. Všechno jsem udělala kromě odlitku. Táboráky: byly hezký akorát před jedním jsem měla střevní potíže (průjem). Poslední byl trošku smutnej, jelikož odešli Wiqvouši a Čipmi. Bodování vyhráli Xirény, takže my – Bára, Klubko, já (Simča), Veverka, Punčocha, Králík. Olympiáda: byla hezká a skoro všeho jsem se účastnila. Žádná epidemie nebyla, akorát pár marodů se tam objevilo, nejhorší to bylo se Šupinou, jelikož omdlela a nikdo nevěděl co s ní je. Šupina udělala tři orlí pera a při táboráku byla švihána. Návštěvák: byl hezkej a etapka byla taková: vyrobit jednoho boha a k němu udělat scénku a asi píseň vymyslet. Bůh musel být jenom z přírodních materiálů. Takže tábor byl ve znamení Starého Řecka. Etapkové skupinky se jmenovaly po řeckých bozích. Naštvání: Štvali mě tam nejvíce kluci, hlavně Žmlvové, kteří vyhulovali v týpku. Trošku mě štvalo mytí v ledovým potoce. Vadilo mi tam hejna much. Počasí: pár bouřek, hlavně v noci. Kroupy. Déšť, ale bylo tam i hezký počasí. Tento tábor byl nějak zvláštní. Hygienička! Hrůza třese chlívkem. Na tábor hleděla dosti přísným zrakem až se některým ježily vlasy. Uďové měli co na práci, aby při prohlídce hygieničky ustáli. Přepad nebyl. Asi jenom jeden. Tak to je asi všechno z tábora.

Simča

P.S.
Vojta vylezl na týpko. Skvělá podívaná!

(od nezávislých autorů Kamena a Vývara)
text je přepsán přesně dle původního rukopisu,
najdete-li tedy nějaké nesrovnalosti v gramatice
či grafické úpravě, šlo patrně o umělecký záměr autorů

Nastala půlnoc.
Bóža budí hlídku.
Hlídka nechce vstávat.
Bóža se zlobí
hlídka proto raději vstává.
Hlídka potřebuje na latru.
Bóža hlídá za hlídku
najednou za sebou uslyší velké „BAF!“
Ohlédne se a co nevidí
přepad!
Koukne se pořádně a
opravdu ho nevidí.
Vidí hlídku.
A co dělá hlídka?
Hlídka dělá dvacet dřepů.
Hlídka slibuje že už to víckrát neudělá.
Najednou slyší „ŠRAMOT, ŠRAMOT“.
Poslouchá pořádně a opravdu ho slyší.
Bóža se plete.
Slyší jen „PŘEPAD, PŘEPAD“
A co dělá hlídka?
Hlídka dělá „POMOC POMOC“.
A co slyší hlídka?
Hlídka slyší „POMOC POMOC“
Rozhlédne se a už ví,
kdo to dělá!
Božínku, dělá to Bóža!
Někdo ho škrtí.
rozhlédne se a už ví
kdo ho škrtí.
Škrtí ho hlídka.
Hlídka má hlad.
A kdo je hlídka? Hlídka je MÝVAL.

Štve mě to jako
Simču týpka.
Je vysoký jako
Kosťa.
Je hladový jakoby
Mýval udeřil.
Je zlobivý jako
Pipin po nástupu.
(Kámen)

Anketa 2005

1) Jak byste nazvali letošní tábor?

Rozpadlá přehrada (Punčocha), Rozpadlá krupice (Králík), Můj první tábor (Monkey), Mouchy, mouchy a zase mouchy (Míček), Simulantskej (Ufík), radši bych ho ani nenazýval (Pipin), Wiqvuáci, somráci na kole (Fréďa), Byl dobrý (Brtník), Konec Wiqví (Hafík), Naprosto nepřepadový (Kámen), No Mýval dieta (Vývar), Prvňák (Markétka)

2) Jaký je podle vás nejlepší způsob hubení hmyzu?

Nahnat je Punčoše do kalhot (Dáda), anebo Dádě (Veverka), lavorek se sirupem (Králík), a následně palice (Punčocha), asi postřik (Kosatka), sprej,šťáva (Míček,Monkey), plácačka (Vývar), sestřelit vzduchovkou (Ufík), repetent +zapalovač (Žmlvové), zkrátka zabít (Kámen), hmyz se zahubit nedá (Brtník), prdneš si a oni odletěj (Hafík)

3) Co říkáte houpačce,vsedě nebo vestoje?

Vestoje, ale na dřevě (Kosatka), oboje (Punčocha), míšenec (Ufík), no comment (Fréďa), vestoje (Míček, Monkey, Davídek, Markétka, Fík, Pipin, Brtník, Vývar), vsedě (Králík), tak, jak je to nejlepší (Kámen)

4) Co vám chutnalo nejvíce a co nejméně?

Nejméně: Poridge (Punčocha, Králík, Brtník, Hafík, Kámen, Vývar, Markétka), poridge a marmeláda (Pipin), mně chutnalo všechno (Monkey, Míček)

Nejvíce: Knedlíky s ovocem (Králík, Fréďa, Fík, Markétka), těstoviny s tuňákem (Punčocha), puding a bonbóny (Kosatka, Brtník, Kámen, Hafík), bonbóny a špagety (Míček), puding, poridge, hrachovka (Monkey), placky (Ufík), melouny (Vývar)

5) Jak jste byli spokojeni s řeckým programem?

Dobrý,super,příště chceme hobita (Veverka,Králík,Punčocha), hodně (Kosatka), dobře,no ušlo to (Míček), jo (Monkey), dobrý (Markétka), ujde (Ufík), šlo to (Fréďa), super,až na odpornou Helgu-néé to tam nepiš!!! (Pipin), hodil by se líp čínskej (Vývar), super,až na svině z jeskyně (Fík)

6) Uďovská divadla…co jim říkáte?

Skvělí, super (Xirény), ale myslela jsem, že podpálíme tábor (Králík), výborný (Kosatka), dobrý (Monkey, Davídek, Markétka), hrozně švindlovaný a legrační (Míček), mohli to spálit celý (Ufík), chtělo by to lepší efekty (Fík), ale jo,byly dobrý (Brtník), otrava (Hafík), mohlo to být lepší (Kámen), byly dobrý,jenom by se hodilo víc humoru (Vývar)

7) Máte nějaké návrhy a připomínky?

Aby nebylo hloubkové bodování (Ufík, Králík), chceme molitánky (Veverka, Králík), mohli bysme chodit do restaurace a nemejt si ešáky,houpačku blíž k zemi (Míček), nechci rozcvičku (Ufík), aby sme byli příští rok na stejným místě (Monkey), nechci poridge (Markétka), nemáme (Brtňa), Mýval konečně musí držet dietu,víc melounů (Vývar), Johny by neměl krást postele (Fréďa), v anketě by měla bejt otázka na nejlepší hlášku a tou je: Jé, já jsem našel ve spacáku pitomce!!! (Žmlvové)

*Made by **Krtek** (s vypětím všech sil:)*

Takto odpovídali na otázky ankety Wiqouši:

Kosťa:
2) chytání do lahví od sirupu
3) vestoje
4) nejvíc:br.Placky, nejmíň:CHMMČ
5) Dobrý
6) Lepší než naše (ale ne o moc)
7) Posílat anketu dřív než 2 měsíce po táboře.
8) nevzpomínám si (viz 7)

Mýval:
1) U rezatýho krtečka
2) pálení tryskovým zapalovačem
3) v sedě, portože ve stoje to rve palce
4) nejvíce – Kryštofův salám z wykwobedny a uz. makrela na manevrech
nejméně - paštikové párky
5) + -
6) zahrál bych to líp
7) měli jste na tábor koupit tryskový zapalovač
8) *Zikmund:* „Nám umřela učitelka.“*Nevím kdo:*“A na co umřela?“ *Zikmund:* „Na matematiku.“

Perňa:
1) Poslední
2) mravenci-jar+voda,vosy-ohen
3) oboje ujde
4) houbová polívka-manévry, divný buřty
5) ok
6) dobrý-nejlepší je ničení trójí
7) Posílat anketu dřív než 2 měsíce po táboře.
8) “Dobrý, ale nerealný“

U3:
1)
2) usmažit a poté sníst
3) vsedě
4) nejvíce Wiqobedna, nejméně koprovka
5) a jaký byl letos?
6) 75%
7) Posílat anketu dřív než 2 měsíce po táboře.
8) zlý čokl

Vojta:
1) Poslední
2) Rozmačkat
3) Vsedě
4) nejvíc: uz. Makrela, nejm.:karamelové párky
5) Dobrý
6) Snažili se
7) Posílat anketu dřív než 2 měsíce po táboře.
8) dobrej čokl, mrtvej čokl

Naše meteobudka

Rozhodl jsem se, že se na letošním táboře pokusíme zaznamenávat průběh počasí. Na poslední chvíli před táborem se mi ale nepodařilo sehnat všechno vysněné vybavení, ale poptal jsem se leckde a na tábor jsem odjížděl s tímto vybavením: dva teploměry, odměrný válec a vlasový vlhkoměr. Měřili jsme tedy teplotu vody v potoce, teplotu a vlhkost vzduchu a množství srážek. Pomocí našich smyslů jsme dále odezírali rychlost a směr větru a tvar oblaků.

Stříšku meteobudky jsem vyrobil z přebytečných dveří od týpka. Nevěděl jsem přesně, v jakých časových intervalech je obvyklé hodnoty odečítat, tak jsme se dohodli na 6, 12, 18 a 24h. Půlnoční hodnoty většinou odečítala hlídka. S ostatními hodnotami mi vydatně pomáhali Slepýš, Johny a v podstatě každý, kdo šel ve správný čas okolo a hodnoty v sešitě ještě zapsané nebyly. Tímto všem děkuji za spolupráci a Slepýšovi za zapůjčení vybavení.

Bóža

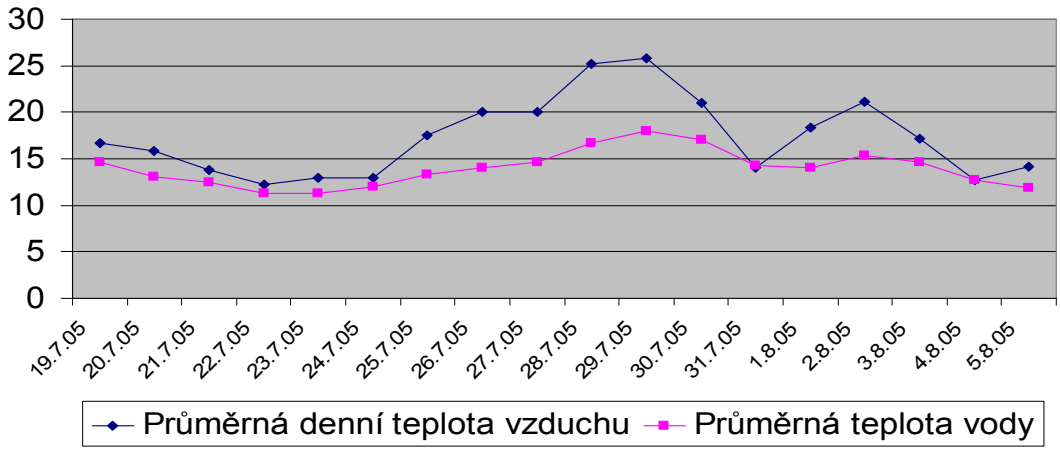

WIQOUŠÍ KOLA

So 23.7.2005

Krutý manévrový budíček v 6:00. Všichni se zabalili na manévry. Pak byla ve sněmáku ,,schůze štábu“ (Wiqouši a Uďové), kde se na mapě nakreslili body a podle nich jsme sestavili rozvozové trasy. Kosťa, Vojta, Kryštof a Golda po trase jedné a Zikmund, Perňa a Mýval po trase druhé.

1.skupina - Vyrazili jsme co nejrychleji na Choustník hrad, abychom stihli dát zprávu dříve než přijdou Žmlváci. Pod hradem jsme se rozhodli že na hrad pojede jen Golda se správou zbytek pojede na náměstí a nakoupí ,,pečivo“. Jen co Golda zahnul za roh, přijel Bóža s Kájou ve Slepejšově autě. Přivezli nám 2 zapomenuté zprávy, které jsme vytrousili v kuchyni. My jsme jim přidali zprávu, kterou jsme zapomněli umístit ve Mlýnech. V Choustníku na náměstí jsme koupili to pečivo (nebylo to něco jiného?) A čekali na Goldu , který zanedlouho přijel s tím že Žmlváci už na hradě 5 min. čekali. Po sladké snídani jsme vyrazili do Kajetína což bylo asi 2km. Tam jsme umístili zprávu na česlo u stavidla rybníku. A vyrazili na Krátošice což bylo 5km. Zde jsme umístili zprávu ke kapličce a pokračovali k rozhledně, kde jsme umístili zprávu další a dali pauzu + svačinu. Poté co se přehnala přeháňka a my mohli vyrazit jsme jeli přes Košice k ostrovu sv. Markéty (5km), u kterého jsme potkali Slepýše. Tomu jsme předali zprávu. Rozloučili jsme se se Slepýšem a vyrazili zpět do Košic a odtamtud do Myslkovic (5km). Zde jsme marně hledali 2 lípy a tak jsme se rozhodli jet na židovský hřbitov. Cestou jsme potkali Johnyho, který měl lepší mapu a tak jsme mu zprávu dali na starost a teď rychle do Tučap kde jsme měli sraz s druhou skupinou.

2.skupina - Vyrazili jsme asi o 20 min. později než 1.skupina do Mlýnů a po polní cestě přes Psárov do Tříklasovic (3km). Asi 30 m před kapličkou kam jsme měli dát zprávu potkáváme holky (Opišky + Xireny). Tak jsme schovali zprávu narychlo (a viděli to?) a jeli jsme hledat starou lípu kam přišla zpráva pro Chřestýše. Dále 2km na Podstupy a přes Březinu do Deštné (5km). Kde přišla zpráva na hřbitov.Dále k zastávce na křižovatce silnic před Jižnou (3km) kde jsme umístili zprávu. Pak se jelo přes Vicemil do Lipovky (4km), kde jsme dali zprávu k božím mukám. Zde začalo pršet. Nakonec přes Budislav kde jsme zanechali zprávu (3,5km) a nakonec do Tučap, kde jsme byli asi 30 min. dřív.

V Tučapech byla pouť s pouťovými kouzelníky, kteří dokáží odčarovat vaše kolo během chvíle, což by nás velmi mrzelo. Společně jsme si dali v sámošce něco k obědu a jídlo na den. Pak jsme se vydali na cestu přes Dvorce a Kvasejovka (5km) do Chlebova (5km) a přes

Přehořov do Lžína (zpráva u kapličky). Mezi Přehořovem a Lžínem jsme se se zastavili na kládách u lesa a dali tatranku a perník a voraz a pauzu. Ve Lžíně zpráva u kostela. A dále přes Dír(no)u na Červenou Lhotu, kde jsme si dali přestávku v budce a viděli zájezd němčourů. Do jejich autobusu nastupovala prostorově výrazná, starší paní a pod její tíhou se autobus otočil o 30°. Poté jsme pokračovali přes Deštnou do Lothéřova ke kostelu(17km). Zde jsme dali předposlední zprávu. A kde se vzali tu se vzali Píraně, které říkali něco v tom smyslu ať okamžitě opustíme prostor před kostelem, protože za nima prý jdou holky (Opišky + Xireny?). Tak jsme to vzali smykem za roh akorát Golda to možná trochu nestihnul?. Čekali jsme na kraji vsi a Golda jel zatím na Kosťově kole dát poslední zprávu na Čertův Kámen (5km do kopce). Trvalo to asi 30 min. Dále jsme vyrazili do lesa na souřadnice 52:97, kde se chystáme ke spánku. Utábořili jsme se a šli hledat houby (bedli, modráky, lysohlávky…) Rozdělali jsme oheň a udělali nudličky. Okolo 21:30 se ozvali zvuky: ,,pomóc to je přepadení". Byli to asi 3 opilci vracejí se z hospody. Když se přiblížili začali řvát ,,přestaňte si hrát s těmi sirkami stejně vás vidíme". Zikmund z toho byl na nervy, Perník uhasil oheň a ostatní promýšlejí taktiku jak na ně. Golda řekl že na ožrali platí box. Vojta se Zikmundem se zajistili klacky. Opilci se chvíli rozmýšleli jestli nás navštíví, ale pak si to rači rozmysleli. Po 30 min přijel Bóža v autě a řekl že to nestíhá, tak jsme mu nadiktovali seznam věcí které si přejeme přivést z tábora a pak odjel. A po chvíli jsme všichni už spali jako… [počet km za den: 75]

Ne 24.7

Ráno jsme se v 10h zbudili a po emisích, centrování, utáhnutí všech dílů kol jsme se pustili do snídaně (ty včerejší houby), zanedlouho přijel Bóža s čerstvou dovážkou objednaných věcí z tábora a hlavně s penízkama k právě udělanému jídlu. Ve 12:30 jsme vyjeli do Jindřichova Hradce a celou cestu jsme po 300 metrech pumpovali kolo. V Jin.H jsme podnikli velikou exkurzi po pamětihodnostech města – největší pohyblivý Betlém, první veřejné osvětlení (no po Praze no). Následovala svačina z pekárny a zmrzliny a… Večerní mše v kostele s podivnými lidmi.a farářovi nezbyli hostie přesně pro nás. Cestou z kostela jsme povinně napumpovali vzduch v benzině na 400 kPa a pak už do lesa spát. Cestou jsme zjistili že i cigáni hrají airsoft s vybavením od rákosníků. A tak jsme rači jeli dál až do lesa a tam jsme zakempili a uvařili večeři na Bóžově klackáči. následovalo mytí (dobrovolné)a pak spánek.[počet km za den:30]

Po 25.7

Ráno jsme nabrali smrkovou vodu z celty do lahví na pití bač jsme měli žízeň a pití už došlo, pak jsme poslouchali rádio (legálně - kvůli počasí). A pak jsme vyrazili do Nové Bystřice (10km). Dali jsme si na náměstí oběd za přítomnosti chlupatého pak jsme lovili magnetem od tachometru peníze z kašny a zisk byl 1Kč. U čičmona jsme se zeptali na mezeru do žebříku a než si to v té jeho šišaté hlavě přebral tak jsme byli v Kláštěře 2 u bunkrů a tam to přišlo, ta strašná věc – došla voda z nebe. Prohlídka bunkrů , šišková válka o

bunkr, petardová válka o bunkr s Goldou a pak jsme si užívali petard kterejch měl Vojta hafec. Když přišla žízeň tak jsme hledali údajný pramen no ale nenašli jsme ho. A tak jsme vodu nabrali až pod Landštejnem. Pak jsme jeli do Slavonic kde jsme potkali bratry skauty z Modřan. Tedˇ jsme nabrali kurz na Goldovu chatu a to přes Mutišov, Peč, Kostelní vydří(zde jsme se na chvíli zdrželi prohlídkou) a pak pořád do kopce přes Řecice, Lhoty… Ještě než byla úplná tma jsme se napásli na hrachovém poli. A teď po tmě po jakýchsi Goldově zkratkách… no každopádně jsme do Studené dojeli živí a když Golda sehnal klíče od sví chaty tak jsme si dali pořádnou večeři a šli spát(a já i pod peřinu).[počet km za den:70]

Út 26.7

Dnes ráno byla velká technická prohlídka všech vozů a trvala až do 16h. Během dopoledne kromě toho že jsme seřizovali kola tak jsme četli Goldovi noviny Hrom (a to nekecám) a umíte si představit co tam asi bylo… Když jsme konečně k večeru vyrazili tak jsme jeli do Telče (cestou se Kryštofovi rozsypal nosič), kde jsme se napapali zmrzlinek. No a pak hajdy do postílek asi 10 km do kopce za město. [počet km za den:30]

St 27.7

Z kopce dolů do Nový cerkve kde jsme posnídali (a zase opravovali Vojtovu kliku). Pak jsme se jeli podívat na tábor k Pelikánovi a když jsme tam dorazili tak tam už sice nebyli ale nechali tam kuchyni kterou nerozebírají a Vojta s Perňou a Zikmundem si vypůjčili krásnou ceduli ve tvaru Zákaz vstupu psů – městská část Praha 12. No a následovalo koupání s místní rybářskou lodičkou a ty co se nekoupali vařili oběd na dřívkáči kterej se totálně roztavil. A když jsme se naobědvali tak jsme pokračovali lesem kde jsme nabrali vodu od nějakých skautů a pokračovali pekelnou lesní cestou pořád nahoru a pořád pekelně rozrytou. Když jsme si mysleli že jsme totálně ztracený tak přišla na řadu GPSka která nám řekla že jsme kousek od silnice. A pak jsme jeli už do tábora pořád skopce a štafetou –tj.:že jedem s minimálními rozestupy asi 50-200cm. No a za chvíli jsme byli v táboře.

Bez cenzury přepsal a sepsal: ***Vojta***

PřepadProtěž 2005

Právě vyrážíme na Protěžáky a plánujeme si je dost hustě dát a to ve složení: Bóža a Wiqukoxigové. Ale sotva vyjedeme z tábora na silnici tak přichází první defekt – Kája na Goldově Raggazzi urval přehazovačku a tak jsme nuceni jakož to správní skauti si poradit. Kleště, klíče a jdem na věc. Obrali jsme ceduli o šroub a pokračujeme přes Vlčeves a Svatou Annu dále po zelené lesem až na naší starou věrnou mýtinku z dávných přepadů. Zde se rozdělujeme na dvě skupiny výzvědná (Bóža, Kosťa, Perňa), druhá skupina (zbytek) maže večeři a ukládá se k spánku.

Základna:

Zatím mažme chleby a vymýšlíme taktiky přepadu a únosu. Přichází noc a Bóža se stále nevrací začínáme se bát že se mu něco stalo asi v 10:30 přichází Kosťa s Perníkem.

Zvědi:

Vyrážíme po cestě a jdem až k nějakému poli a tam máme čekat na Bóžu čekáme, čekáme, čekáme a Bóža nikde. Asi v 10:15 odcházíme na základnu. V 11:00 přichází Bóža a sděluje své objevy, připravujeme narychlo pár vizitek které plánujeme nechat u Protěžáků pak se dělíme na dvě skupiny: Vojta, Zikmund, Mýval, Kryštof --a-- Kosťa, Perňa, Kája. S tím že Bóža bude případně osvobozovat kdyby jedna skupina přišla s tím že druhou chytli.Plán byl dokonán a nyní bylo na nás abychom ho splnili.

1.Skupina kancl + sklípek:

V 11:50 vyrážíme po zelené, druhou odbočkou do prava. Asi po 200m necháváme Mývala a Kryštofa aby nás jistili a případně informovali Bóžu. Teď už našlapujeme potichu. Najednou se ze tmy vynořil valník od traktoru , který minule měli až u tábora a tak jdem k zemi. Zikmund pořád něco slyší a tak se schováváme pod valník kde jsme se

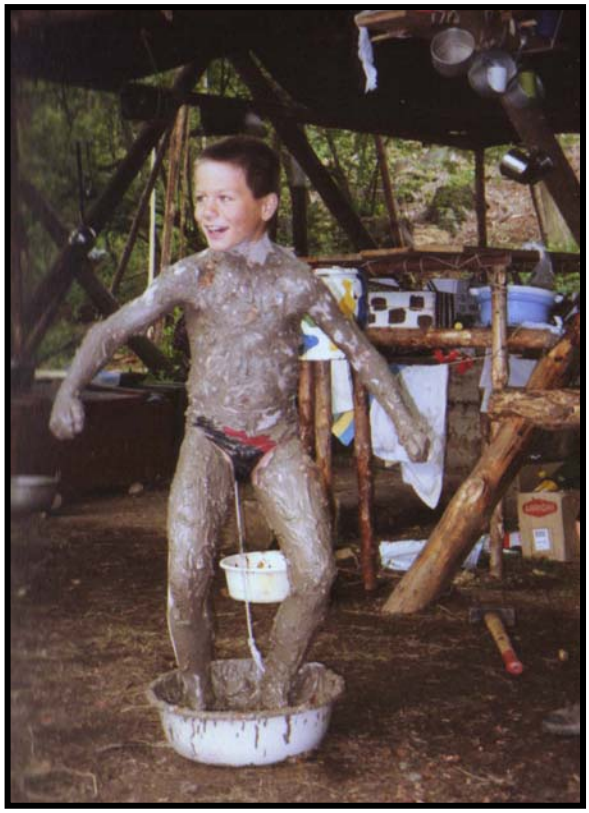

rozhodli přečkat přeháňku s hudebním doprovodem. Pak Vojta dostal nápad upustit vzduch a nebo valník rozjet, ale Zikmund nechtěl a jak jsme se později dověděli tak ani nebyl jejich. Po dešti jsme se plížili dál po cestě. Po chvíli se někdo prohnal lesem bez baterky tak jsme zase 5 minut leželi jako chcíplí a z toho strachu abychom se nepomočili tak jsme se vymočili a k tomu v kleče aby to necákalo, óóó. Každou chvíli jsme sešli k potoku jestli jsme ten tábor nepřešli. Ale pořád nic, tak jsme si stoupli a k táboru skoro došli protože se vynořil z jednoho ohybu a nebejt Protěžácké slavobrány, óóó, tak jsme ho přešli. Sklouzli jsme se z cesty za jejich kantýnu. Vojta pokukoval po hlídce, ale žádnou neviděl a tak se Zikmundem dali do práce. Plachta byla všude přibytá tak musel nastoupit na řadu nůž. Pak Vojta hlídal za rohem kdyby šla hlídka aby ji mohl sebrat a Zikmund šel dovnitř kanclu pro naši hlavní kořist - BECHEROVKU. Za chvíli začal vyndávat Učetnictvý, etapku, pastelky, Maxim … To vše jsme zabalili do jejich celty. Vojta si vyndal taky pár věcí, ale Becherovku jsme nenašli. A tak jsme si věci hodili přes záda a šli na cestu zpátky. Vojta ale ještě nechtěl,

chtěl víc a šel do sklípku, Zikmund šel za ním a pořád vykládal něco jako že o nás vědí a že na nás čekají. Vojta v černé kuchyni neviděl hlídku tak znejistil, sklípek byl přístupný jen z kuchyně tak jsme se na to vykašlali a aby se neřeklo tak se Zikmunde vytáhl ještě pár účtů a s lupem šli na naší mýtinku. Před valníkem Zikmund zastavil a vykládal že tam něco slyšel a že tam tudy jít nemůžeme, že nás obklíčili a ať to vycrosíme lesem, ale Vojta valník obešel a nikdo na něj neskočil tak Zikmund taky šel. Mýval ani Kryštof na nás už nečekali a tak jsme šli na naši mýtinku sami bez baterek protože baterku měl jen Kryštof. Když jsme dorazili Mýval a Kryštof už spali. Chtěli jsme je aspoň zbudit kradenýma pastelkami v železný krabici, ale probudil se jen Bóža. Po krátké inventuře sladce usínáme

2.Skupina Kosťa , Perňa a Kája:

Když bylo vše připraveno a přichystáno, vyrazili jsme na cestu podle Bóžových instrukcí.

Ty nás vedly lesem, přes potok a zase lesem(prostě nic zajímavého).

Když jsme vylezli na kraj lesa měli jsme jít chvíli podél něj.Bohužel jsme podél něj šli trochu delší chvíli a tak jsme se vrátili a zkusili to jinde.Když jsme sešli kousek níž uviděli jsme světla tábora a začal pomalý a opatrný sestup dolů s přestávkami na pozorování ze kterého jsme zjistili ,že mají uďovinu a že zároveň hlídají. A tak jsme čekali až půjdou spát.

Uďovina skončila ,ale my jsme jim dali ještě chvíli na usnutí.Pak jsme pokračovali v sestupu,až jsme se octli na okraji lesa a odtud jsme se snažili zjistit něco o hlídce.

Když jsme nic neviděli rozhodli jsme se pokračovat v přesunu(po čtyřech) k cíli.

Bohužel nám v cestě stálo rákosí a potok.O tom že plížení rákosím není vůbec nic lehkého jsme se přesvědčili velmi brzy ,ale to nás neodradilo a i na šustění jsme si zvykli.K potoku jsme se dostali ,až na pár dost podezřelých zvuků, vcelku v pohodě.

Potok jsme prostě přebrodili a pak jsme prolezli další pás rákosí na jeho okraji jsme se zastavili a obhlíželi terén.Hlídka nikde a tak jsme prostě přeběhli ty 3 metry ke,,kanceláři JZD“.Vzhledem k tomu ,že nikdo nezačal řvát poplach pustili jsme se do vybírání kanceláře.

Byly tam nějaký časáky ,lampa knížka k etapce, vodovky, pastelky atd.

Výměnou jsme tam nechali naše vizitky.A pak hurá pryč ke kolům,kde už byla první skupina se svým lupem.No a pak jsme se šli vyspat .

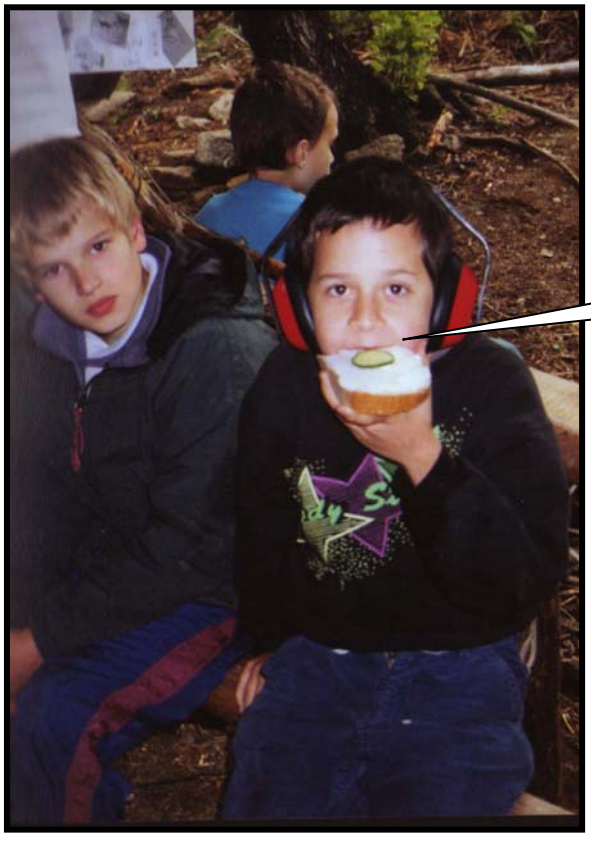

Tuc, tuc, méďa Béďa

P.S.: Když jsme ráno odcházeli s protěžáckýho tábora dostali jsme plno slibů že nás taky přepadnou ale zůstalo jen u slibů…

*Za 2. skupinu **Kosťa** - zbytek sepsal **Vojta.***

Sliz 2005

Nízké Taury

Sliz 2005 aneb Nízké Taury v mlze

Účastníci: Sup, Kokosák (Anička), Myška (Anička), Dominik F., Marek W., Kolombo & Krtek

Pondělí
15.8. 2005 +noční cesta

Účastníci expedice

Scházíme se odpoledne u Čížků, rozebíráme jídlo a dobalujeme baťohy. Venku sice prší, nicméně nám to (zatím) nekazí náladu. Asi o hodinu a půl pozdějc už stojíme na nástupišti na Hlaváku a přijíždí náš vlak směr Linec. Ve vlaku se usadíme a můžeme si dokonce zout boty (o necelý týden pozdějc už to bude značně riskantní záležitost ☺). Hrajeme kvarteto – tuším večerníčkový. Jak prohlásí Marek, průvodčí je odporná lešťa. Je fakt, že se jí naše kupé asi úplně nezamlouvá… Kolem půlnoci opouštíme naší vlast. Do Lince dorazíme rozespalí, přestupujeme na vlak do Salzburku, kterej oproti tomu našemu socvláčku vypadá jak z pohádky. Na chvíli zas všichni usneme, v Salzburku je dost času, takže se stěhujeme do čekací boudičky. Je tu celkem klid a teplo, za chvíli se ale objeví dva čilí Rakušáci (věk 60 až neurčito) a je po pohodě. Vykládají mi něco o tom, že choděj do školy ve Vídni. Nechápou, kam vlečem ty baťohy, pak nad náma mávnou rukou a baví se spolu (naštěstí). Cestou do Bishofshoffenu už nikdo moc nevnímáme, je tak kolem 3 hod. ráno. Okupujeme rychle budku na nádražíčku a všichni se ukládáme k spánku, většina roztáhne i spacáky, protože sem dost táhne. Asi po hodině a půl nám jede vlak do Schladmingu – tak a to je naše cílová stanice.

Úterý 16. 8. 2005

Vystoupili jsme na malým nádraží ve Schladmingu a naše první dojmy jsou odporná kosa, mlha, déšť a hlad. Usazujeme se v čekárně, dáváme si buchty a radši se vyhýbáme pohledům z okna, protože venku se lijou úplný provazy. Nakonec vyndaváme pláštěnky (nikdo z Rakušáků nás nestíhá) a vyrážíme z hezkého městečka (749 m. n. m) na náš první vrchol Hochwurzen (1849 m. n. m). Cesta je to pekelná, je to rvaní lesem bez konce. První výtečníci hlásí mokro v botách. Nakonec dorazíme až nahoru – je to chata a konec sjezdovek, nebejt toho mléka kolem, asi by tu byl nádhernej výhled. Ano, mléko, hustá bílá mlha, sliz, který se stal naším společníkem téměř po celou dobu puťáku. Zalejzáme do chaty (respektive do její předsíně) a děláme oběd – chleby s Pribinou. Chodí tu sem a tam mladej podivnej Rakušák, v náručí nosí kladiva a vodováhu a štráduje si to vždycky ven a za chvíli zas dovnitř. Po jídle se sušíme na záchodě u sušáku na ruce, nabíráme vodu a vyrážíme dál. Přestalo pršet, ale to neznamená, že nejsme mokrý, sliz se totiž umí činit. Jdeme přes vrchol Rossfeld, 1919m.n.m a stoupáme na horu Schiedeck, vysokou 2339 m.
Začínáme už bejt dost unavený, ale vhodné místo ke spaní ne a ne se objevit. Nakonec to zalomíme na hřebeni asi ve 2150 m. Kluci a Koko staví stany, Myška a já připravujeme večeři. Na jídlo se sejdeme v holčičím stanu (který je pak podle toho aromatizovaný, protože si všichni udělaj pohodlí a sundaj si pohory…☺). Máme těstoviny s konzervou, cibulí a česnekem. Brzo se ukládáme ke spánku, kterej na sebe nenechá dlouho čekat.

Středa 17. 8. 2005

Ráno uděláme my holky snídani z vloček, rozinek a sušenýho ovoce, k tomu se podává Tang. Balíme stany a vyrážíme směr Ignaz Mattis Hütte (1986 m.). Na chvíli se zabydlíme na terásce jedný z chat a dáváme

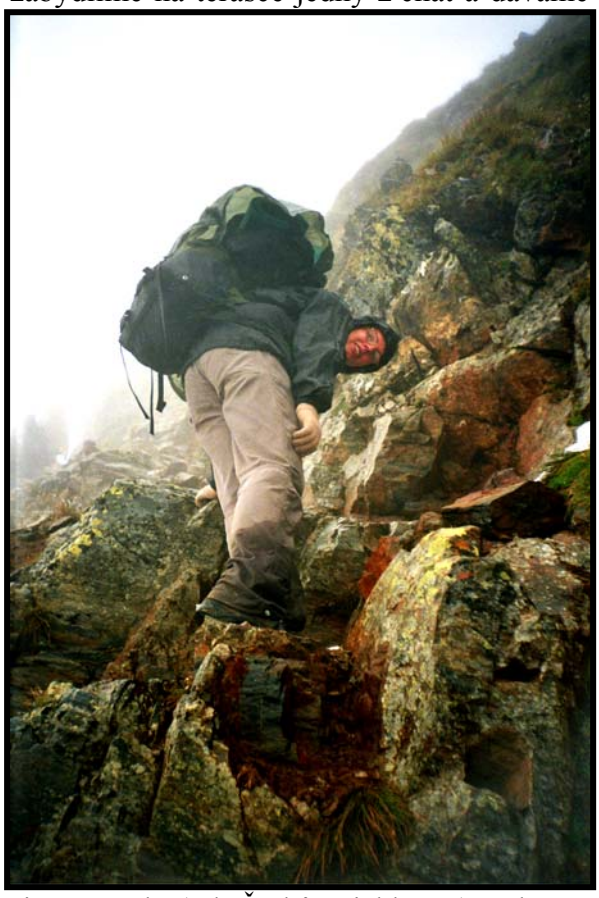

si perníček (od Čížků s jabkama). Jdu na misi odpadky, protože jsem baba kaka (trochu se to překřtilo na babu jagu) a začínaj se mi hromadit v baťohu. [Nakonec po menších komplikacích nalézám ten správný odpadkový pytel. Mladý ruský pomocník nechápe, jaktože neumím rusky, když jsem z Československa. Pokouším se o výklad o rozpadu naší federace, ale moc srozumitelně to asi nevyzní]. Pokračujeme přes Giglach See (1921 m. n. m) na vrchol Rotmandlspitze (2453). Musí tu být krásně, když člověk vidí aspoň na 15 m před sebou. Nám bohužel není přáno, už od rána je všude mléko. Ale hlavně, že máme dobrou náladu ☺. Dorazíme na Keinprecht Hütte (1872 m), kde si dáváme denní příděl sušenek a čokolády a poklábosíme si s děduly. Stoupáme na Trockenbrotscharte (Průsmyk suchýho chleba) – 2297 m a kus za ním stavíme stany. Najednou – bylo to jako zázrak, se začaly trhat mraky, vysvitlo sluníčko a mlha začala ustupovat. Vyběhli jsme bosí ze stanů a řvali jsme o 106. Byla to krása, protože jsme poprvé uviděli celou tu nádheru kolem. Hned se usínalo líp.

Čtvrtek 18. 8. 2005

Ráno si ti odvážnější a silnější z nás (tj. Sup, Koko, Dominik a Marek) vyběhli ještě na Samspitze (2381) a pak jsme začali stoupat po místy zasněžené a ledové cestě na Gollinscharte (2326). Bylo nádherně, všude kolem se prohánělí svišti a hned bylo všude víc lidí. Doplahočili jsme se do sedla pod Gollingem – nejvyšší horou Nízkých Taur a tam jsme si dali pauzu – rybičky a chlebík. Baťohy jsme si nechali vedle něčích jiných a vydali se nahoru. Byla to dost náročná cesta, nakonec jsme se rozdělili do různých útočných skupin. Opravdový vrchol 2863 m dobyli jen Sup, Marek, Dominik a Koko. Každopádně výhled byl nádherný, bylo vidět až na Dachstein a Vysoké Taury. Po etapách

jsme zase slezli do sedla a tam jsme se dali do řeči s Brňákama, který jsme ještě během cesty několikrát potkali. Spali jsme v ledovcovém karu pod Gollingem – bylo to krásný údolí s koňma (a koblihama). O kus dál se zabydleli naši noví moravští kámoši. Uvařili jsme si rýži s vysočinou (a samozřejmě s cibulí a česnekem ☺).

Pátek 19. 8. 2005

Ráno kolem začali chodit lidi, bylo to přeci jenom na trase, takže jsme se rychle sbalili a došli na blízkou Golling Hütte (1641). Nějakej maník z chaty mě odmítl zbavit odpadků!!! Od chaty jsme pokračovali a dlouze stoupali k jezeru pod Greifenbergem. Bylo krásně, tak se nám šlo veselejc, ale byla to pěkná fuška! Od jezera zbýval už jen kousek na vrchol – 2618 m. Viděli jsme Golling a všechny hory kolem, pod náma se rozprostírala Klafferkassel – oblast průzračně čistých jezer. Jedno z nich vypadalo jako velryba – byla to nádhera. Touhle oblastí jsme pak procházeli a nad Preintaler Hütte (1750) jsme se u řeky zastavili a dali si dlouhou pauzu. Nakonec jsme na tom místě už zůstali. Kus dál byla budka pro krávy s cedulí: „ Das ist kein Sheißhaus.“ No – kadiboudu z toho dělat rozhodně nebudeme, jenom si tu uděláme jídlo – těstoviny s tuňákem. Byla to dobrota! Dominik s Kolombem se utábořili na střeše boudy, Sup s Markem uvnitř a my jsme se rozhodly pro tradiční stan – sice postavenej na kravincích, ale jistota je jistota.

Sobota 20. 8. 2005

Z Preintaler Hütte (1657) jsme se vydali na Hochstein (2543). Od rána bylo pro změnu mléko, ale byli jsme rádi, že se nám vydařili aspoň ty dva dny předtím. Na Hochsteinu začalo pršet, dělali jsme oběd – chleby se

sýrem. Z Hochsteinu jsme klesali často dost horolezecky (já a Myška jsme paskvilily – náš speciální styl). Došli jsme k jezeru Kaltenbach (2300 m) a odtud přes jeden menší vrchol pokračovali po hřebeni. Společnost nám dělaly ovce, které se všude kolem pásly. Nohy nám zase čvachtaly v pohorkách, všechno, co se vysušilo včera a předevčírem, bylo zas mokrý a slizský! Spali jsme na chráněném území v borůvčí, kousek od hory Planai. Udělali jsme si zase skvělou rýži a doufali v lepší zítřek.

Neděle 21. 8. 2005 / Pondělí 22. 8. 2005

Ale nebylo to lepší. Pršelo už od rána, mléko mělo růžovou barvu. Ale teď už jsme museli přežít všechno. Zabalili jsme slizský stany, posnídali vločky s mandličkama a vyrazili na Planai (1906 m). Z Planai to už bylo kousek na Schladminger Hütte (1828 m). A kolem poledne jsme byli ve Schaldmingu, i když cesta od chaty byla trochu pekelná, vždycky se zdálo, že už jsme tam a ono pořád ne. Ve Schladmingu jsem zase zabrali čekárnu, najedli se a asi za hodinu a půl nám jsme se mohli jít kouknout do katedrály a projít si uličky. Potkali jsme zase Brňáky. Po mši jsme šli na nádraží, udělali si tam na schodech kaši se salámem, k všeobecnému pobavení Rakušáků, [kteří z nás byli na větvi mnohem víc než ze zástupu pankáčů, kteří se vraceli z festivalu a masově zaútočili na Burgerkinga. Po celym nádraží se pak válely pytlíky a kuřecí kosti, ale to všechno nebylo nic v porovnání se sedmi individuama v pláštěnkách, kteří si na vařiči kochtili cosi.] Dojedli jsme a kluci měli ještě hlad, je fakt, že tý kaše moc nebylo, tak se koupily ještě tři gyrosy. A pak přišlo asi šestihodinový čekání v budce, kterou jsme zas celou okupovali, nikdo další neměl šanci. Když už se někdo objevil, zase brzo zmizel, protože ta spousta pohor, ponožek a dalších částí oděvu, který se na tak malým prostoru sušily, vykonalo svoje. Četli jsme Trnky brnky, který s náma přežily celej puťák, jedli jsme turecký sušenky a občas jsme vylezli na vzduch. Pak jsme se rozloučili se Supem, který pokračoval na další puťák, a odjeli jsme do Lince, kde jsme zas přestupovali. No a pak už na nás čekal ten zelenej socvláček,

jel vlak do Salzburku – zase přes Bischofshoffen. V Salzburku bylo taky hnusně, ale to nic neměnilo na tom, že si ho prohlídnem a podíváme se taky po nějaký mši. Navštívili jsem Mozartův rodný dům i barák, ve kterým bydlel jako malý. Našli jsme si anglickou mši, moc hodnej pan farář nám nechal baťohy vzadu v kostele a my kterej nás pomalu přibližoval k domovu. Průvodčí a policie netaktně poznamenali cosi o smradu, když přišli k našemu kupé. Okolo 10 v pondělí dopoledne jsme už byli na Hlaváku a loučili se. Puťák byl super, jen ten sliz! Kluci nazvali Schladming Posrávačem počasí, možná že na tom něco bude. Každopádně – slizu zdar!

Bluma-no Supova letní expedice

Aneb

Jak dědek radil, až zobec poradil

Jak dědek radil, až zobec poradil

„…hej Supe, vstávej, už jsem tady…“ ozývalo se v noci čtvrteční v dolině Pontu… a tak jsem se sešli. Cílem této expedice bylo proniknout z pekla přes očistec až do Velkého ráje. Ale co se nestalo…

Jak je poeticky naznačeno srazili jsem se v italské osadě Pont, která leží v hlubokém údolí Grajských Alp. V této oblasti se nachází náš Velký Ráj – Gran Paradiso, což je název nejen národního parku (z důvodu kozorožčí kolonie), ale i 4061 metrů vysoké nejvyšší hory oblasti. Bystrý čtenář již jistě tuší, že cílem této expedice je tento vrchol zdolat. Vyhradili jsme si na to poslední červencový týden – snad to stihnem…

Cestu do Pontu jsme podnikli každý sólo, neboť jsem přijel z Francie a Bluma-n z Dětičkovského tábora. Setkání bylo veselé – během pozdního večera mne Bluma-n probudil v pontském kempu. Na oslavu jsem dali místní pivo (ach, zase nová víčka…). To se to spalo. Ráno společně vyrážíme do země horských velikánů, skal a ledu.

Náš první cíl, a jak se později ukáže i nejčastější, je chata Rifugio Emanuel II ve výšce 2735 m.n.m. Počasí je super a výhledy lákají k vyndání cepínů. Zde totiž zuřivě plánujeme cestu a konzultujeme mapu s domorodci. Některá místa vypadají tajuplně a proto se jde Sup pro jistotu zeptat

do chaty, jak to tam vypadá. Radí mu nejprve barmanka, pak tůrista, pak kluk, ale všichni říkají, že má počkat na mástra. MÁSTRA ! Po nedlouhé chvíli mástr skutečně přichází. Je to dědek, který tvrdí, že je to tam všechno easy, nebo little bit rocks, max. 50 metres… Tato rada naši expedici výrazně ovlivní.

Rozhodujeme se totiž, že na G.P. nepůjdeme nejlehčí mastňáckou cestou, ale oklikou zezadu. Naše cesta tedy nejprve vede kolem jistého kamene, který v našem putování ještě vícekrát sehraje nemalou roli. Konečně přicházíme k ledovci. Mocně nasazujeme mačky, navazujeme se a naše paťáty se chápou cepínů – našich ledovcových kamarádů. Led úpěnlivě praská a vrže a my si ho nekompromisně podmaňujeme.

Po překonání sedla, kde jsme mimochodem dlouho řešili kudy se vlastně překonat má, jsme se počali spouštět na ledovec na druhé straně, po kterém jsme se chtěli doplazit až k dalšímu sedlu vedoucímu na zadní hřeben G. P. Když jsme však po zlé cestě sutí pokrývající led došli pod ono sedlo, rázem se stalo z 50-ti metrové easy stěnky 400 metrová kolmá plotna… se zobcem nahoře. Dědek radil, ale zobec poradil a my jsme poslechli hlas v sobě

samém apelující na základní pud sebezáchovy, a radši jsem to otočili a stejnou cestou se vrátili přes naše první sedlo skoro až k chatě V. E. Chtě-nechtě (ale věřte že chtě) jsme museli uznat, že jsem proti mástrovi béčka, ale radši béčka než bejt sklovnutej ze shora zlověstným zobanem.

Tu noc jsme tedy spali pod oním šutrem, bezpečně schování od nepřízně počasí a hany na nás uvrhnuté, v klidu a teple. Ráno jsem se rozhodli pro dobytí G.P. obvyklou cestou. Sešli jsme k V. E. a pak vedlejším údolím vzhůru. V čele údolí se strměl ledopád, který se nás snažil zastrašit, ale davy proudící po něm vzhůru nasvědčovali o jeho štěkání bez kousání. A tak jsem ho prubli taky. A vyšlo to. Nad ním se vyloupl nový svět. Cesta dál už vedla jen po ledu a tak navázáni jsme se pomalu šinuli vzhůru. Všude se vše blyštělo, od plného slunce začala rudnout líčka. Konečně jsme po pravé straně minuli náš prokletý zoban, který nás včera odradil. Moc jsem mu ale nespílali – nebyli jsme si zas až tak jistí v kramflecích. Závěr vrcholu G.P. byla asi 50 metrů vysoká suťo - skalka. Po ní se dalo vylézt až několik málo metrů pod vrchol, kde ale čekal velmi exponovaný, avšak nijak těžký a perfektně odjištěný traverz. Nedělali jsme haury a radši se jistili – nebyl to příjemný pohled do kolika set metrové hlubiny pod úzkou římsičkou. Na samém vrcholu nás už přivítala panna Maria s otevřenou náručí. Byla celá v bílém až oči přecházeli. Moc se nám líbila. Bylo už hodně hodin, a hrozilo zvyšující se nebezpečí pohybu po ledovci. Nelenili jsme tedy, dali nafouklý buráky (ta výška…) a brodili se poklusem dolů z kopce. V údolí pod ledovcem jsme rozbalili stan a po záchraně španělů jsme plni zážitků ulehli.

Další den jsem podnikli výstup na La Tresentu, což byla hora hned nad naším prvním sedlem – na druhou stranu než G. P. Tedy potřetí přes V. E. Už jsem se o radu radši neprosili. Znovu kolem našeho šutru kamaráda a na náš známí ledovec. Batohy jsme tu nechali a jen nalehko ozbrojení a teple oblečení jsem započali frontální útok. Vytyčili azimut – vrchol, a z jeho směru jsme jen málo uhýbali. Nejprve ledem, pak kameny, sněhem… stále v prudkém sklonu. Na konci posledního ledového pole jsem nechali mačky a konečných 100 metrů sutí stoupali bez kovových bonusů. Na vrcholu (3609 m.n.m.) byl nádherný dramatický výhled, zvláště na zobec v masívu G. P. a na úžasně fotogenickou horu Chiarforon. Po vrcholové čokoládě jsme sjeli dolů – cvičili jsem brždění cepínem v případě uklouznutí – přineslo to jen trochu pohmožděnin…

Od báglů jsme začali sestupovat oklikou po ledovci. Odbočku na blízké sedlo jsme z důvodu pokročilých hodin a neuvěřitelného množství ledovcových trhlin

Pohled na Mt. Blanc

zrušili. Na konci ledovce nás ale oslovila velká ledová díra. Chtěli jsme zjistit co je uvnitř. Zaštandovali jsme a jištěni kolegou jsme se spouštěli do hlubin. Opět jiný svět. Celý modrozelený, plný neuvěřitelných ledových výtvorů – rampouchů, klouzaček, kapradin, … Obrovský rachot způsobovala podledovcová řeka. V malém prostoru nebylo slyšet vlastního slova – a že si člověk v úžasu mluvil pro sebe. Po návštěvě jeskyně jsme už spokojeně došli pod náš šutr a zalehli.

Ráno nás OPĚT vítalo sluníčko. Dnešní den byl určen jako přesouvací. Sestoupili jsem znovu k V.E., dnes snad již naposled, a se slzičkami na krajíčku jsme se s ní rozloučili… zvláště dědkovi jsem poslali několik milých a vřelých pozdravů. Čekala nás dlouhá cesta – nemohu napsat po vrstevnici – spíš úbočím, přes další Rifugie, kde na nás útočila helikoptéra jak brokovnicí.

K večeru nás čekalo daleké a 3300 m vysoké sedlo.Cestou jsme zažili náš první kontakt s kozorožci. Trochu nás strašilo hřmění a občasné kapání a tak jsem ze sedla chtěli co nejrychleji dolů. Jenže náš postup výrazně zpomalila proti nám jdoucí česká výprava, která neuvěřitelnou rychlostí hybernujícího hlemýždě pádila nahoru do sedla. Nutno přiznat že tam byly řetězy a jeden žebřík, ale… Výprava se skládala ze dvou dědýsů – „nevrlovského“ fousáče a frajera. První velel dvěma bábám a druhý čtyřem ženám věku rozličně vysokého.

Některé byly horolezkyně tělem i duší už za France Josefa. Jiné byly vycvičeny spíše ke krvavému boji , boji proti skalám, což se nejvíce projevilo na jejích holeních… Tuto neohroženou výpravu jsme potkali zhruba v půlce řetězů, naštěstí na dobrém vyhýbacím place. Takže po dobré hodince pozorování kvalitního horolezeckého zápasu s jednou šprušlí žebříku se cesta uvolnila a my jsme plni radosti poskakovali dolů, a dolů. Cestou jsme uzavírali sázky, jestli ona výprava do večera dorazí na sedlo, nebo jestli bude muset založit již minimálně druhý výškový – postupový tábor. U potoka jsme narazili na rejdiště svišťů, kteří se moc nebáli a spokojeně večeřeli, takže jsme je radostně fotili a pozorovali. Dorazili jsme až k polorozpadlé nefunkční salaši kde jsme chtěli postavit stan, ale bez šance odolat náporu ochranáře jsem se museli uchýlit dovnitř, kde byla tma, zima, vlhko a myši. Naštěstí se venku páslo pár kozorožců, takže jsme je mohli pozvat dovnitř, aby svými rohy myši vylovili. Oni nám za to na oplátku zatančili tanec čertíka posedlého kozlem…

Na další den jsme měli v pácu přejít další dvě sedla a dostat se tak do bivaku pod Grivolou. První sedlo bylo dosaženo záhy po nekonečných serpentinách a minutí celého Lycée. Nebyla zrovna zima a tak musím podotknout, že mladé francouzské grivoly z nás byly odvázané… (grivola = mladá slečna, čistá dívka). Sedlo okupoval čmelák a byl tam s ním pěkný výhled na celé G. P. i se všemi boulemi kolem. Do dalšího sedla jsme zvolili variantku přes moc pěkný, a ne zrovna suchý vodopád…

Byla tam spousta kozorožců a pěkné flóry. Na předsedle se (prý) dělila cesta. Obě měli stejný cíl – Punta Rosu (3630 m.n.m.) ale jedna šla obloukem po ledovci a druhá příměji zprava. Ta po ledovci měla být supr značená (podle mapy). Faktem však zůstává, že jsme nenašli ani odbočku. A tak jsme šli do onoho druhého sedla, ze kterého vedla ta méně značená, které jsme se právem více báli. Vracet se nám nechtělo a tak jsem si bez batohů odskočili na jeden vrcholek vzdálený asi 100 metrů (Supova 9. třítisícovka… ale prý ji ale nemůže moc počítat – je to jen takovej prdik – prej… no jo, bičíkovec…) . Pak jsem teda riskli tu méně značenou cestu. Ta se nakonec ukázala

jako supr volba. Ledovec, co se totiž skrýval pod P. R. se ukázal jako totální zabiják… Cesta nás dovedla asi 200 metrů pod vrchol, takže jsme už nalehko dílo dokonali. Nahoře byl dřevěnej hrad, bleskem utavenej kříž, socha nějakýho svatýho a výhled o kterým se nám nezdálo.

Tu noc jsme spali v bivaku pod Grivolou. Přišlo to vhod. Byl hodně vysoko, a přišly dvě bouřky, po kterých se vykouzlila nádherná duha. Opět se ukázal neduh mapy. Sejít od bivaku na ledovec nebylo možné (při zachování zdravé a nepoškozené kůže) bez lezeckého matroše, podle mapy dávačka... Museli jsme tedy ledovec podejít celý, což znamenalo brutální zklesání do 1900 metrů a pak zas druhým údolím přes sedlo Collado di Traso (2877 m. n. m. – další dávačka!) odkud na nás shlížela Grivola z druhé strany. A tak jsme zjistili, že na Grivolu asi nikdy nevylezem – leda že bychom šli s Mástrem…

Ten den jsme ještě zdolali vrchol Punta Pousset (3046 m. n. m.) a byl na něm kámoš svišť. Na konci tohoto dne, pod Grivolou, měl být taky bivak. Těšili jsme se na něj, protože tam je jídlo a teplo. Nic jsme ale nenašli, jen chalupu, kde byl chlap, měl jitrnice a strašně s nima voněl, a tak jsme radši utekli do stanu než bysme to čuchali.

Byl vlahý večer, a všechno nám promočila rosa…

Ráno nás čekalo srubání z 2300 do 1100 odtud pěšky do Aosty. Tedy skoro. Nakonec nás vzal jeden hodný Ital, ale to už bylo kousek od domků. Vlak do Torina jel hned, a tak tim vlastně zkončilo naše putování po horách. V Toríně jsme dlouho hledali ono slavné plátno, které jsme nakonec s pomocí svatých sester našli, ale bylo zavřený v sarkofágu,. Což nás dost naštvalo. Nakonec jsme se rozhodli noc probdít, abychom v buse líp spali. Na náměstí bylo živo. Zvláště miliony komárů kolem nás neustále tančili, a náš repelent je spíš jen přitahoval. Ne tak už kolemjdoucí. To nás přimělo se v místní fontáně vykoupat. Na příjemnou teplotu se ochladilo až tak kolem druhé až třetí v noci, ale v šest už bylo zase vedro jak v pařenáči. Komáři byli neúnavní. A bylo jich mnoho.

Ledová jeskyňka

Pak jsem dlouho čekali na bus, který přijel pozdě protože se nemohl prodrat rozestavěným městem. A pak už cesta domů…

Expedice byla tedy i přes dědkovo radění veleúspěšná. Země skal, kamení a ledu nás na pár dní přijala a ani nám nekladla přílišné nástrahy. Jsme za to moc vděční a vážíme si toho. Teď spokojeně odpočíváme a jako vždy promýšlíme kam příště…

Sup & Bluma-n

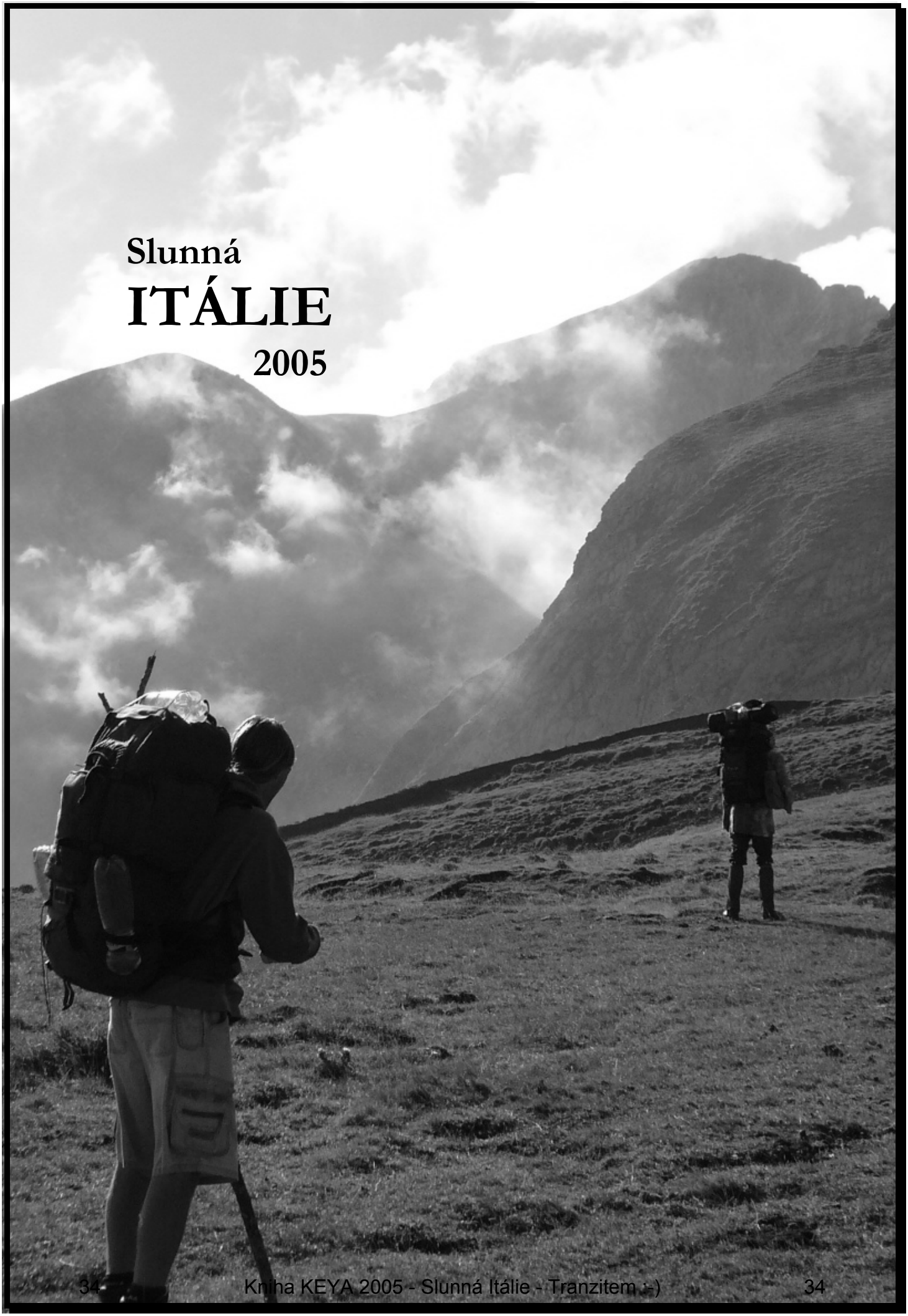
Slunná
ITÁLIE
2005

Předakce – nákup

Nákup proběhl velmi brutálně, neboť jsme se s Golemem tak nějak 4 dny před odjezdem domluvili, že vlastně nevíme co nakoupit a že i dávky jsou nám záhadou. Šupina, která jako jediná měla údajně vlastnit už dříve vytvořený jídelníček, byla nezvěstná. A tak jsme se s Goldou sešli a jídelníček jsme „nějak" stvořili (dlužno říci, že bylo nutno ho později úplně předělat).

Samotný nákup se uskutečnil v sobotu před odjezdem a účastníky byli Šupina, Slepýš a Bluma-n.

Když jsme ještě něco sepisovali, používajíc paletu piva ZUBR jako stůl, obvinil nás SECURITY CHLAPÍK, že si z novin opisujeme inzeráty.....

Ještě nás překvapila paní pokladní, která nám místo čtyř masoxů naúčtovala 476, což způsobilo, že se cena nákupu zvýšila o 7.000,- Kč. Nákup jsme odvezli k Šupině a rozdělili ho klasicky na 8 hromádek.

Pondělí 22.8.

Je to tu. V 7.00 sraz na Náměstí Míru u Vinohradského divadla. Odjíždíme modrým Ford Transitem pro 9 lidí, což byl náš původní počet. Jenže věci se mění a život jde dál a týden před odjezdem svou účast ruší Bluma-n, po něm následuje v neděli těsně před odjezdem Markéta, což začíná mírně komplikovat rozpočet s jídlem. Tím to ještě nekončí. V pondělí ráno přichází zhroucená Katalin na sraz a podává nám její nálož jídla se slovy, že nejede, protože v noci zvracela krev. Byla lézt v Chorvatsku po horách s „nějakými! Slovinci a „nějaká" slečna jí shodila kámen na břicho. Od té doby občas zvrací krev. Co se dá dělat. Jsme z toho celí smutní. Ale nasedat! A jedem!: Slepýš, Johny, Šupina, Blecha a Golda. V Salzburgu přibereme Supa, který si to předtím dával v Nízkých Taurách. Nabíráme směr České Budějovice a hraniční přechod Dolní Dvořiště. Cesta utíká příjemně, volná sedadla jsou plná jídla na cestu, takže se máme přímo královsky. Když přijíždíme do Rakouska, tak nás všude okolo silnice bijí do očí cedule:

TEMELÍN JE NEBEZPEČNÝ
STOP JADERNÉ ENERGII
TEMELÍN JE NEHOSPODÁRNÝ

apod.

Nic si z toho neděláme a frčíme před Linz do Salzburgu, kde u Mc Donalda čeká Supík nesoucí si s sebou „vůni" z týdenního pobytu v Taurách. V autě okamžitě zavládá silná vůně sundaných ponožek. Je nás tedy už plná sestava – 6. Další úseky cesty si moc nepamatuji, protože můj žaludek cestu autem nemá rád, a tak jsem si vzala kinedril a raději jsem spala nebo alespoň upadla do stavu malátného připomínající spánek.

Ze Salzburgu jedeme na Rosenheim. Zuřivě prší a je jedna zácpa za druhou. Od Rosenheimu na Innsbruck a pak zuřivě stoupáme na Brenner. Odtud to již frčí dolů do Itálie. Pozorujeme hrady, vinice a jablečné sady. Kalíme to rychlostí mocnou, střídáme řidiče a měníme permutace jak je možné sedět v autě. Profrčíme Bolzano, Trento, Veronu a jedeme na Modenu. Cestou na jedné benzínce vyděsíme bábu pokladní, protože si nadšeně prohlížíme zboží, ale nic si nekupujeme a o Johnym si myslí, že je řidič kamionu. Pak na druhé benzínce potkáme super auto se super frajerem uvnitř, chceme mu ukázat, jak ho sejmeme, ale bohužel nám ujíždí. Pokračujeme do Rimini,

cestou Slepýš otvírá rybičky, během toho já ale jednou rukou řídím a druhou seřizuji sedačku, takže rybičky trochu ožívají. Z Rimini přes Anconu na sjezd do Rosety,

kde opouštíme dálnici. Je po půlnoci, moře i masiv Gran Sasso d´Italia nedaleko. Johny bravůrně zvládá horské serpentiny a ještě bravůrněji se obrací na dálničním nájezdu, když zahneme blbě. Kolem půl třetí ráno dorážíme do Nerita, což je horská vesnička, kde je náš cíl. Briskně vybalujeme ležení v autě i kolem něj a usínáme.

Úterý 23. 8.

V noci kolem nás běží kůň a čokl a čumí na nás spousty lidí. Ráno po buchtové snídani probíhá mocné přebalování jídla,

zavírání auta, nabírání vody, zjištění cesty od dědýse s překladatelem a vyrážíme! Cesta stoupá po štrádě asfaltátě až k madoně, kde máme zahnout na horskou pěšinu. Činíme tedy tak, ale až po malém občerstvení. Kdy slavnostně dojídáme pekelně obří dávku ovoce.

Pěšinka se klikatí a stoupá, prodírá se subtropickou vegetací, kde každá rostlina buď bodá nebo píchá. Na loučce dáváme oběd a pokračujeme bukovými lesy přes Monte Prati 1528 až na Monte Cardito 1746.

Při obědě Slepýš utrhne rozkvetlou drobnou květinku, chvíli si s ní pohrává a pak se ptá Šupiny: „Co to je?“ A ona radostně odpoví: „To je ocún jesenní (Colchicum autumnale), asi nejjedovatější kytka, co tu roste“. Slepýš s hrůzou v obličeji kvítek zahazuje. Od té doby čekáme, kdy to na něj přijde. Za Monte Carditem jdeme po skalnatém hřebínku a objevujeme zde velice důležité místo! Ostrý balvan, který se převelice hodí k lámání klacků a orků. Domlouváme se, že až vystudujeme, založíme firmu, která zde bude o balvan lámat klacky. Případně za příplatek si zákazníci budou moci zlomit orka sami. V souvislosti s tím Slepýš vymýšlí firmu na popelnice do určitého veselého reklamního tvaru – třeba Coca cola, nebo klavír, skříň, pohory, ... Homelessáci by se pak mohli oblíkat do popelnic. Po této převeliké debatě plné objevů, ze kterých úplně crčí prachy, pokračujeme bukovými lesy, a přes loučky kolem napajedla pro ovce, kde nabíráme vodu, až na sedýlko Colle delle Monache 1940, kde rozbalujeme stany a večeři. Zvedá se vítr a dělá se zima. Zalézáme, usínáme. Večer si dáváme super výhled. Hory, lesy, jsme vysoko!

Středa 24. 8.

No, jelikož je pátek, vlastně, moc si toho nepamatuji. Ale mohlo to být přibližně takhle: Bylo by to krásné ráno, kdyby se neozvalo Supovo „Vstávejte, vstávejte“ mocné zvolání. Noc je zase v ..... Ráno krásné bylo, vítr vanul od moře, poridge na nás čekal v kotlíku. Plán zněl: zdolat vrchol Monte Corva. Od našeho spacího sedla nebyl daleko, jenže, jak to již v horách bývá, od sebe nás dělilo údolí a hřeben. Přímá cesta tedy neschůdná. Značka tohle všechno obcházela, po sbalení jsme tedy po ní vyrazili. Cesta vedla nahorů a dolů a nahorů a dolů, sluníčko svítilo a my vesele šli. Když si chtěl člověk odpočinout, musel dávat pozor, kam sedá, jelikož tráva, ač se zdála jakkoliv měkká, píchala a bodala do zadku až hrůza. Postupem času oblohu zahalovala mračna a nálada houstla. Tu najednou se v mlze před námi cosi mihlo. Všichni strnuli

uleknutím, někteří i vyknikli. Než jsme se vzpamatovali, podivný tvor se jal odbíhati. Naši zoologové se shodli, že se jedná o dnes již velmi vzácného vlka apeninského. Zvíře se podařilo zachytit na nejasné fotografii. Pokračovali jsme dále konsternováni po úpatí skal, až jsme konečně začali stoupat údolím, které nás mělo zavést pod vrchol Monte Corva. Přihnal se ale mrak a začalo pršet, pláštěnky a celty tedy konečně měly co dělat. Podél krav jsme si to štrádovali dále. Pod napajedlem jsme s kravami poobědvali, již za pěkného počasí. Měli jsme chléb se sýrem mazacím + bonus – tvrdým. Po obědě jsme schovali batohy pod kámen, přikryli je celtou a vyrazili do kopce. Cestou začalo pršet, padaly kroupy a blýskalo se. Minuli jsme stádečko koní a po krátkém váhání jsme konečně stanuli na vrcholu Monte Corvo (2623 / podle mapy 2630). Vrcholové fotky, rozhlédnout se po kraji a rychle zase dolů, protože se hnaly další bouřky. Nejenže se v dáli za horami krásně blýskalo, ale dokonce cestou dolů jen těsně o pár set metrů minul blesk Šupinu. Dole byly batohy vesměs zmoklé, za vytrvalého deště jsme nabrali vodu u napajedla a začali stoupat do sedla na druhou stranu údolí, než bylo M.Corvo.

Do sedla, přes 2000 m vysoko jsme dorazili večer, rozbili stany a začali vařit těstoviny. Byly opět výborné. Po večeři loka vodky jako medicíny, zadrnkat na kytaru a rychle spát. Celou dobu se kolem nás pásly krávy, v noci dokonce provedly útok na náš, posléze i holčičí stan + poridge. Všichni jsme vyběhli s voláním huš huš, venku užasli jak je nádherná noc a opět se spokojeně vrátili na lože.

Čtvrtok 25. 8.

Ráno raníčko, hned jak jsme vstali, pro vodu jsme vyrazili. Tedy Golda a Sup. Nedaleko byl pramen s lehce vápenitou vodou. Nabírání přes Supův obal od pláštěnky byla pruda (čti 1 l / 2 min). A ani tato časová rezerva z nabírání holkám nestačila na sbalení.

A po překonání údolíčka se nám vyloupla znenadání chatka Alpinklubu, kde jsme nakoupili 4,5 l vody za 7,5 € !!! Kousek dál se nám podařilo najít místo pod megabutrem, kam jsme schovali batohy. Následoval výstup na Corno Grande 2 912 m n.m., nejvyšší vrchol celých Apenin. Mraky

turistů se též vydaly tímto směrem. Třeba je to tím, že tam byl Jan Pavel II. 30. 6. 1985. Na vrcholku krásně zpíval nějakej Ital. Při návratu Supovi vypadla nově koupená láhev a 30 cm pádu zapříčinilo urvání DNA a zbylo ½ l.

helmami a nevěřili svým očím že my nemáme jištění, ale zato máme obří batohy. Úplně je však dorazil Golda, který měl ještě navrchu kytaru. Nahoře se rozhlédli a pak se vrátili zpátky dolů.

Cesta byla chvílemi dosti nejistá díky

Další z navštívených vrcholů byla Monte Aquila 2 496 m n.m.. Po strastiplném klesání (necelých 500 výškových metrů) jsme zabagrovali v sedle kudy procházela stará cesta pro povozy a byl tam tedy vybouraný do kamene malý průsmyk.

Pátek 26. 8.

Ze všeho nejdříve musím poznamenat, že večer byly nádherně vidět hvězdy, takže nám zvědavým udělil Johny lekci z astronomie, tudíž jsme zase o něco chytřejší. Ráno jsme po poridge vyrazili po hřebínku směr Monte Infornance (2 469). Před prvním výstupem se dámská část hodila do sportovního (rozuměj – vzaly jsme si kraťasy). Posilněni douškem vody, které bylo mimochodem celý den strašně málo – 5 lahví na 6 lidí, protože jsme nevěděli jestli večer dojdeme k vodě, počali jsme se škrábat na první žebřík a chytat prvních lan. Po chvíli nás předběhli tři Italové, samozřejmě skvěle vybaveni sedáky a drolící se suti, ale nakonec jsme vrcholu přeci jen dosáhli (Monte Prena 2 564). Ještě dokumentační foto a malý doušek vody a už jsme začali klesat. K našemu překvapení jsme objevili vlhkou skálu. Nemohu říct pramen, protože voda se opravdu jen sákla na povrch. V jednom místě se shromažďovala v malé tůničce, takže když si člověk lehl, mohl upít tak 2 doušky. Pak ještě někdo objevil o něco větší tůňku o pár metrů níž, takže jsme se všichni trochu osvěžili.

Když jsme ještě trochu sklesali, zjistili jsme, že jdeme špatně – patrně šlo o jinou značku a tak jsme museli znovu na vrchol. Už jsme byli dost unavení, takže to šlo velmi ztuha, ale nakonec jsme našli tu správnou a sklesali jsme na docela příjemně vyhlížející trávník, kde jsme se rozhodli přenocovat. Kluci vzali lahve a šli hledat pramen a my dostaly za úkol postavit stany, což se nám podařilo brilantně. Za pomoci několika kamenů jsme skvěle vypjaly palác, kterýžto jsme stavěly poprvé.

Večeři jsme vařit nesměly dokaťnebude zajištěná voda a tak jsme šly zkoumat okolí – krásný kruh z kamenů, města v údolí nad kterými se válely supr mraky a poslední vrchol ozářený zapadajícím sluncem, který nás čekal zítra. Kluci přišli se spoustou vody, takže jsme dohnali předchozí dehydrataci, uvařili jsme večeři – rýže se salámem, která byla strašně tvrdá i přesto, že se vařila strašně dlouho – a šli spát. Spali jsme asi nejvejš za celou cestu (cca 2 350).

Sobota 27. 8.

Ráno vstáváme, poridge dáváme. Všechno zase sbalit, na cestu vykalit.
Tak to jest, toť náš quest. Je zas krásně, konec básně. Už mě prudí, trochu nudí.
Mám mdlou mysl, mozek zkysl. Je už zkvašený, lehce splašený.
Radši dost, přijde drozd. Mozek vysaje a půjde to do háje.

Po takhle krásném ránu jsme nemohli dělat nic jiného, než se radostně vydat dál. Nejprve lehké klesání a pak už milé lezení na Monte Camicia 2 564. Povšimněte si prosím, že je stejně vysoká, jako vedle stojící, námi včera navštívená Monte Prena. Cestou vidíme kamzíky a skalní okno do tvaru dvou líbajících se lachtanů. Na vrcholu se po tom, co dáme lentilky a čokoládu, začínají objevovat víkendoví turisti, takže radši pokračujeme dál a dál, až na konec hřebene přes Monte Siella 2 027 do Vado di Siella, kde dáváme oběd a vaříme se na slunci.

Naše cesta zpět je v mracích, které se válí po úbočí. Ty se ale brzy trhají a my vyrážíme. Cesta neexistuje, sem tam se objevují značky. Vedou ale zcela jinak než na mapě, takže když dorážíme na horskou polňačku, tipneme to radši po ní nahoru, protože to více připomíná náš směr a cestu k vodě, jejíž zásoby se nám již povážlivě ztenčují. Naše volba je správná, takže po 30 minutách rychlé chůze do kopce dorážíme ke kravímu prameni, kde nabíráme a odpočíváme.

Chlapík bača kolem bloumá, očima nás drobně zkoumá. Rýmy už fakt ne, vše se v bláto propadne.

Od kravína se vydáváme na poměrně dobře značenou leč 100 let nepožívanou cestu, která je navíc na mapě značená čárkovaně, čili středně obtížná. Značky laškovně vykukují na louce o sklonu 89,999°. Tu jsou na skále, tu v křoví, tu vůbec. Prodíráme se trávou, hložím, lezeme přes skaliska, kloužeme dolů po terénu, kde by i Perša musel podřadit. Kotníky se vykloubují na jednu stranu, bojíme se, aby se ještě uměly vrátit. Vele obtížný úsek nakonec překonáváme a dokonce během toho stále sledujeme značku!

Unaveni přicházíme do lesa. Večer na krku a rovina nikde. Plánujeme noc v kalfatu, zavěšeni v sedáku vyrobeném z gemy či zapřeni o strom v ohrádce z kamenů. Ještě chvíli pokračujeme, značení dobré, občas i trochu cesta. Po dobré půl hodince klesání přicházíme na pěšinku v lese, kam se po drobných reliéfních mechanických úpravách naše stany vejdou. Odstřelíme pár skal, vyrubeme orčí pařez a máme místečko. Zcela přírodní, nelze poznat zásah člověka. Večeříme čočku, relaxujeme a během teplého večera usínáme.

Neděle 28. 8.

Noc byla krásně teplá, že i mně bylo vedro, což je opravdu neobvyklé. Probouzím se horkem a odkládám tlusté ponožky a triko s dlouhým rukávem, abych mohla pokračovat ve sladkém spánku za doprovodu disco hudby linoucí se z údolí. Ráno je příjemné, jsme odpočatí, nefouká vítr, jen díky lesu je ještě trochu šero. Snídaně je překvapivá: poridge. Balíme stany a ...., no jako obvykle. Každý ví, co následuje.

Cesta je oproti včerejšku krásná a na své kráse nabírá ještě více po „objevení“ upraveného pramene. Umýváme si očíčka, obličejíčky, ručičky a bumbáme dosyta (dopita). Pokračujeme dál a dál směrem do Nerita, ale ..... ajajaj. Pod lesem se objevuje silnice. Chyba cesty. Od pramínku jsme zahli špatně. Nastává mocná debata co dál, která nabírá na své mocnosti poté, co se mě (Šupina) a Blechy pánové ptají na názor kudy dál. Prý se musíme rozhodnout jak dál,

protože když budeme chtít, tak **ONI** to do Nerita dorubou.
Vzhledem k velkému rozdílu mezi mužskými a dámskými silami padá rozhodnutí že to nejen nedojdeme až do Nerita, ale že místo cesty bloudící místy sesutými svahy hor půjdeme po různých silničkách či autoštrádách do Isola del Gran Sasso d'Italia. Tam přespíme a ráno se někdo nějak dopraví k autu.
Cesta ubíhá pěkně a radostně, neboť se objevuje značka, která není v mapě uvedena a vede do Isoly přímo. Doba cesty má být od rozcestníku přes 2 hodiny. Jaké štěstí nás opájí, když slyšlíme v průběhu pochodu a následně i vidíme pěknou říčku! Sláva! Naše zpocená a zprasená těla budou zase alespoň na chvíli po týdnu vonět. Pánové se myjí ve vedlejším rameni pod přepadem tvořícím jemný deštík. Pozor! Sup se i dokonce holí. Zatímco drsnější dámy se odevzdávají silnému proudu kamenité horské řeky. Voda je příjemná, chladivá. Při mytí hlavy – vlasů umrzá mozek. Po zkrášlení následuje obídek – chleba s paštikou.
Nádhernou chvíli přeruší bouřka. Honem přikrýváme rozhrabané batohy a zuté pohory pláštěnkami, jejímž zbytkem se snažíme zakrýt sebe. Když déšť přestává, ale hřmění neustává, rychle se balíme a pádíme pryč. Střídá se prudký déšť s krápáním či dokonce nepršením. Všude se válí mlha a vlhkost je jako v deštném pralese téměř 100 %. Jsme dokonale zapařeni. Mokré vlasy mi zrovna neschnou. Cesta je zarostlá ostružiním a dalším nejlépe trnitým bordelem a nebo úplně rozblácená, takže si každý jistě dokáže představit, jak jsme vypadali.
Když jsme opět nevěděli kudy a spustila se dokonalá ničím nerušená průtrž mračen, Johny se šel zeptat do jednoho baráčku, kudy vede cesta do Isoly. Jak se ptal, postupně se v oknech, dveřích a na balkónech objevovalo více a více zvědavých Italů. Cestu nám poradili a dokonce nám dovolili, lépe řečeno (napsáno) nabídli úkryt pod jejich schody a balkóny. Bylo nám nabídnuto kafe, což všichni uvítali. Dostali jsme malé sklenky velmi silného nápoje. Po celou dobu bouře nás rozveseloval malý klučina Lorenzo, který nám postupně přinášel ukázat své hračky. Také nás okukovala slečna širokých rozměrů v prasátkově růžové teplákové soupravě. Když už déšť nepřestával, ale alespoň zeslábl, rozhodli jsme se opustit úkryt a ťapy ťap dále mávajíce a děkujíce Italům opět vyhlížejícím z balkónů.
Cesta se proměnila díky dešťům v bahnitý potok. Hlavně že jsme se dnes myli. Trochu opět hledajíce značku jsme nakonec naštěstí šli po silnici dále ve směru Isola. Ovšem, směr to byl jen údajný, neboť v Itálii vedou značky trošku podivně, a tak jsme obešli kopec a objevili se opět v údolí u našich pohostinných Italů. Naštěstí na druhé straně údolí, takže se nám nemohli smát, pokud se nedívali dalekohledem. Nu, raději jsme se rozhodli řídit silničními ukazateli. Jenže – ty vedly po vedlejší a navíc neukazovaly nejkratší cestu. Tak jsme se řídili instinktem a mapou. Aby cesta dobře ubíhala, tak Golda vyndal kytaru a hned se šlapalo lépe. Další zpříjemnění cesty oznámil nadšený kvikot Blešky řítící se kousek zpět, protože objevila na fíkovníku zralé plody – fíky. Chutnají dobře, ale hodně se jich sníst nedá.
Když jsme asi tak 3 km před Isolou,

uhýbáme ze silnice a kousek od hnoje, abychom byli dobře maskováni před lidmi, si stavíme naše 2 stany, vaříme dobroučkou večeři a s přáním dobré noci uléháme do svých spacáků za líbezného zvuku cikád. Během večera se k cikádám přidaly ještě žáby (podle Blechy zelené krávy), takže jejich zpěv se stal pro některé z nás již neúnosný a spánek tudíž obtížný.

Pondělí 29. 8.

Probudili jsme se brutálně brzo, poněvadž jsme chtěli chytit autobus z Isoly do Montoria al Vomana. Odtud jsme chtěli pěšky nebo ještě lépe stopem dojet zpět do Nerita, kde parkoval náš pojízdný domov modré barvy. Kupodivu vše klaplo a tak jsme po drobných komplikacích

s kupováním lístků já (Slepýš) a Golda nastoupili do autobusu a šťastně dojeli do Montoria. Odtud nás vzal na stopa jeden Ital s Volkswagenem. Úsměv na rtech mu ale tuhnul stále víc a pořád nenápadně stahoval okýnko.....

Náš tranzit stál v pořádku na původním místě, a tak jsme se vypravili pro ostatní a pak směrem na Assisi. Ale ouha. Co všechno můžou způsobit dvě blbý písmenka! Při tankování jsme místo GASOLI**NE** nabrali GASOLI**O**, což je nafta a což bylo pěkně podělaný, neboť tranzit je vozidlo na natural. Po mnoha pokusech vysát nádrž hadičkou nám poradil chlapík od pumpy, abychom benzín „vytlačili“ z nádrže stlačeným vzduchem. Tu se ale ozvala

nepříjemná rána někde dole pod autem. Ano, urval se rezavej ocelovej pruh držící nádrž.

Ale co, skaut je přece VYNALÉZAVÝ. Nádrž Golda přivázal špagátem, směs nafty a benzínu jsme plus mínus odsáli, natankovali GASOLI**NE** a dojeli do Assisi. Tam jsme tak 2 hodiny chodili a slintali při vůni pizzy, linoucí se z četných restaurací a kaváren. Spali jsme kdesi za Assisi na staveništi rodinného domku, kde strašně z nějakýho záhadnýho důvodu páchly ryby. Byl to po všech stránkách náročnej den.

Úterý 30. 8.

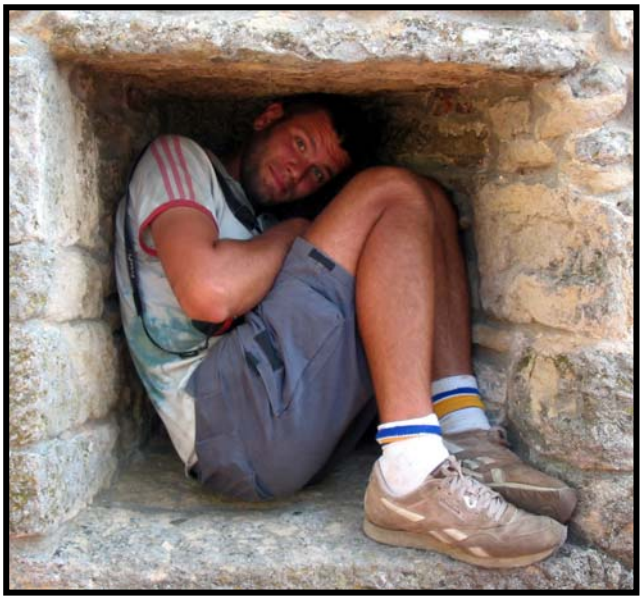

Ráno bylo ve znamení jízdy, Pisa je totiž strašně daleko a taky je docela problém tam zastavit. A taky parkovací automat vzdálen asi půl kiláku. Po hlavní třídě jsme došli přímo ke katedrále, jejíž světoznámá věž je tak strašně ujetá, až se vám z toho zamotá hlava.

Hafo turistů před vchodem a drahý vstup

nám naznačily, že chodit na věž nemá cenu a tak to jistila návštěva katedrály. Cestou zpátky jsme si koupili zmrzlinu a chleba v SUPERMARCATO. Dále jsme pokračovali do Firenze (čili Florencie). Tady je hned spousta věcí k vidění. Hned jak jsme vklouzli na nábřeží: opalující se lidi přímo na suché části splavu v řece, Zlatnický most a samozřejmě spoustu skorodopravních nehod (rozuměj přestupků od skůtrů).

Na hlavním náměstí stojí kupodivu katedrála a jelikož zrovna odbíjela šestá a to tam začíná messa, tak jsme na ní zašli.

Jedeme si to ven z Florencie a žasnem. Nikde žádný pruhy na silnici, světelné značení na křižovatkách je bráno většinou jen orientačně a 50 km/h jsme jeli snad jen

my a pekelně jsme zdržovali provoz.
Jenže už je zas tma a musíme najít místo na spaní. A to se nám povedlo zajet napotřetí přejetí do malé uličky za statek, kde jsme se rozložili hned za ohrádkou pro prasátka. Brou noc....

Středa 31. 8.

Jako vždy jsme vstali brzo. Na mě, tedy. Posnídali chleby s máslem a marmeládou - domácí. Takže super. Tvrdý chléb jsme hodili prasatům, aby si také užila. Po sbalení jsme vyrazili po úzké silničce směrem na Forli a San Marino. Vedla spoustou vesnic a postupně se začala zvedat do kopců. Zdálo se až neuvěřitelné, že to byla hlavní silnice spojující Florencii s východním pobřežím. Museli jsme překonat průsmyk Apeninami vyšší než 900m. Silnice se kroutila a kroutila, přesto stoupání bylo značné a naše auto se čím dál více zadýchávalo. Byly kopce, kde ani dvojka nestačila, to nás pak některá auta za námi málem tlačila. Vše ale dobře dopadlo, průsmyk jsme překonali, vymotali se městem Forli a zaparkovali na parkovišti nahoře na hoře pod San Marinem.
Poobědvali jsme chléb s rybičkami a vyšli si na prohlídku města. To bylo celkem fajn, všude miliony krámků s naprosto nepotřebnými věcmi. Ale bazilika a hrad byly pěkné. Koukali jsme na hradní stráž, lanovku, chodili po hradbách a navštěvovali romantická zákoutí hradu. Sup a holky vylezli na jednu ze tří věží hradu. Nevím, jak to vypadalo uvnitř, ale výhled byl určitě, díky oparu, špatný.

Po San Marinu jsme měli namířeno do Rimini, Mekky všeho života na Italské riviéře! Městem jsme pouze projeli a po hlavní plážové třídě jsme jedouce krokem, proplétaje se mezi davy lidí, hledali místo ke spaní. Zajeli jsme do prvního autokempu, po domluvě s italskou majitelkou zaparkovali úplně v rohu a rychle šup do plavek. Natěšení jsme se vrhli do příboje oceánu. No, ne tak docela. Na moři žádné vlny nebyly. Slunce už skoro

zapadalo, tudíž lány lehátek pod slunečníky byly prázdné a my měli moře jenom pro sebe. Voda se nám zprvu zdála studená, šli jsme asi 50 m ve vodě jenom po kolena, ale pak už byla jenom příjemná. Když tu náhle na nás zaútočilo veškeré živočišstvo moře. Rozhodli jsme se radši jako tvorové suchozemští pro ústup na pevninu. Sup a Blecha byli požahaní a Šupina měla rozřízlou nohu! V kempu jsme se pěkně osprchovali a provedli opět po dlouhé době očistu. Následovala ještě výměna kol, vařila se večeře (brambory s konzervami) a bylo veselo. Po večeři jsme já, Sup a Golda vyrazili do víru zábavy, které celé pobřeží nabízelo přehršel. Vlastně jsme se jen procházeli, aby nám slehla večeře, a divili se skoro všemu, co vidíme. Opět karabiniéři – dávači, frajeři v uniformách, s Alfou Romeo a vždy v obležení slečen, střežili pořádek, všude spousta světel a hudebníků různé úrovně, samé bary. Bohužel v této roční době už jen poloprázdné a to navíc díky důchodcům.

Vrátili jsme se tedy radši do kempu, vedle našich západních sousedů východních Němců – 2 chlapů v obrovskému stanu s hroznou hudbou. Tam už byl ale klid a proto i my jsme se uložili ke spánku – 4 v paláci a 2 v autě.

Hvězdné datum – kapitánův deník

Čtvrtek 1. 9.

Noc byla strastiplná a to díky tomu, že hned za plotem, vedle něhož jsme parkovali, vedla hlavní autoštráda a po ní stále něco jezdilo. Ráno se k obvyklému provozu přidal ještě vrtulník, který nás snad všechny vzbudil a tak jsme dali snídani. Po dlouhé pauze opět poridge. Tentokrát však mnohem lepší – slazený medem a marmeládou a se švestkami.

Po vydatné snídani se polovina z nás odebrala na raní koupel do vln mořských. Slepýš došel zaplatit za přespání a pro naše doklady. Měli jsme čas až do 12 hodin, takže jsme řácky odpočívali a sledovali balení vedle spících Němců. Tak čtvrt hodinku před polednem jsme vyrazili směrem do Benátek.

Cestou jsme se zastavili v Raveně, kde jsme nejprve poobědvali – italský bílý chléb s českými rybkami v tomatě – a pak si šli prohlédnout město. Bylo tam pár zajímavých bazilik, ale jinak nic moc. Kluci jako obvykle děsně pádili, nebrali ohled na to, že má Šupina rozřízlou nohu a tudíž jsme se jim drobínek ztratily. U auta jsme se zase našli a pokračovali dál. Míjeli jsme spoustu měst a přejeli spousta řek a pak zakufrovali cirka 30

km od Benátek v jednom umělém topolovém lesíku.
Konečně jsme dopsali deník do TEĎ! Takže můžeme psát všechno, co se děje. Spadl list. Vaříme večeři. Sup.
K večeři jsme se Šupinou uplácaly bramborové knedlíky se salámkem osmahnutým na cibulce, přičemž z nás sluníčko pěkně ždímalo pot. To se velice zamlouvalo komárům, kteří se po jeho zapadnutí na nás vyhrnuli z poza lesíku a zůstali s námi do pozdních nočních hodin a někteří až do rána.

Pátek 2. 9.

Třešinka na dortu

V noci i ráno prudí komáři, ale podstatně méně než večer.
Snídáme chutný poridge, balíme a vyrážíme do Benátek. Náš modrý domov necháváme na parkovišti a vyrážíme do města. Dáváme si bludiště kanálů, mostků, úzkých uliček a tajemných zákoutí. Občas navštívíme i kostel. Po čase přicházíme na Piazza di San Marco, hlavní náměstí, plné holubů i turistů. Za euro si zde můžete koupit pytlík kukuřice a pak, když budete mít štěstí, tak holubi sežerou jen tu kukuřici a vy zůstanete jen drobně oklováni na rukou a s pokaděnou hlavou. Nicméně většina okolních turistů projevuje masochistické sklony a krvelačné holuby vesele krmí. Ne tak my. Raději prcháme na pobřeží, kde obdivujeme menší loďky, gondoly i velké trajekty. Zvláště pak mafiánskou jachtu s černým sklem a slunícím se kapitánem. Co se asi děje uvnitř? Těžko říct. Kapitán si zakrývá oči, když si ho Johny fotí, inu inkognito, jasná věc .....
V supermarketu kupujeme čerstvý chleba a mléko a dáváme super oběd. Snažíme se dostat na krásný výběžek do moře, ale nedaří se nám to. I když se procházka městem skládá z čekání na holky, hledání holek a hledání stínu pro holky, je to tu moc pěkné a užíváme si to. Dáváme zmrzlinku. Pak se náš čas nachyluje a my musíme zpět k autu a vyrazit domů. V garážích nejprve pomáháme Rumunovi při placení a pak sami platíme pekelných 18 euro!!
Nasedáme a vyrážíme směr Udine. Cestou prší! Neuvěřitelně příjemné po dlouhém vedru. Přijíždíme k místu, kde auta na dálnici stojí! Nevíme proč. Obáváme se nejhoršího: země se propadla do Austrálie, spadl meteorit, vznikla nová sopka nebo tak něco. Naštěstí Italové brzy díru zasypávají

vojenskými vrtulníky, takže můžeme kolem Udine dál na Tarvisio. Vidíme Alpy! Italské Julky (převážně) + kousek Dolomitů.
Holky nám daly super bonus: piškoty s marmeládou! Mňam! Díky!
Za Udine stavíme na benzínce a kupujem rakouskou dálniční známku. Za 6,70 €, v ČR ji maj za 9, tak to u nás asi trochu šmelej.....
Měníme po 5 dnech řidiče. Golda může hrát, tak hraje. 19 : 15 Vjíždíme do Republica Austerajch! Předjíždíme Maďara, co má plný nákladáček nakradených dveří od aut. Vidíme Karavanky, kde jsme před dvěma lety byli! Za Villachem stavíme na odpočívadle a vaříme večeři – těstovinky mňam mňam! Při tom mocně pějeme a hrdelně se projevujeme, takže všichni odjíždí a zůstáváme tu sami jen se spícím tirákem, který i ve spánku popojíždí na odlehlou stranu odpočívadla. Po výborné večeři jedeme dál na Salzburg. Projíždíme mnoho tunelů, platíme mýtné 9,50 a za deště přijíždíme do Salzburgu. Odtud po močení pokračujeme na Linz. Asi 30 km před Linzem slavnostně překonáváme 3 000 km cesty! Je tu objížďka, kde jsou smajlíci, kteří se nejprve mračí, ale postupně se více a více smějí, podle toho, jak se přibližuje konec objížďky. Inu Rakušáci si vyhrajou....
V Linzi už jsou ukazatele na Prahu, takže tam radostně jedeme. V 1:50 radostně přejíždíme do ČR! A to i s naší zásobou namíchané benzínonafty. Juchů.
V ČR provádíme sumaci a pekelný přepočet a výpočet kdo co kolik a jak komu eur má dát. Celkově jsme utratili 522,70 eur, což dělá cca 87,10 euro na osobu. (Podrobné sumace vzadu v deníku). Šupina funguje jako centrální dorovnávač. Vše brilantně a bez boje vyřešeno. Přičteme-li útratu v Kč za cestu po ČR, vejde se nám rekreace do 3 000 Kč na osobu, což je docela OK, ne? Zvlášť když jsme si žili jako prasata v žitě, že. Drobný schodek rozpočtu působí přebytek jídla zapříčiněný odřeknutím 2 osob těsně před odjezdem. Kdyby tyto osoby jely, tak nejen, že by jídlo vyšlo, ale i by to bylo mnohem levnější, ale zase bysme byli

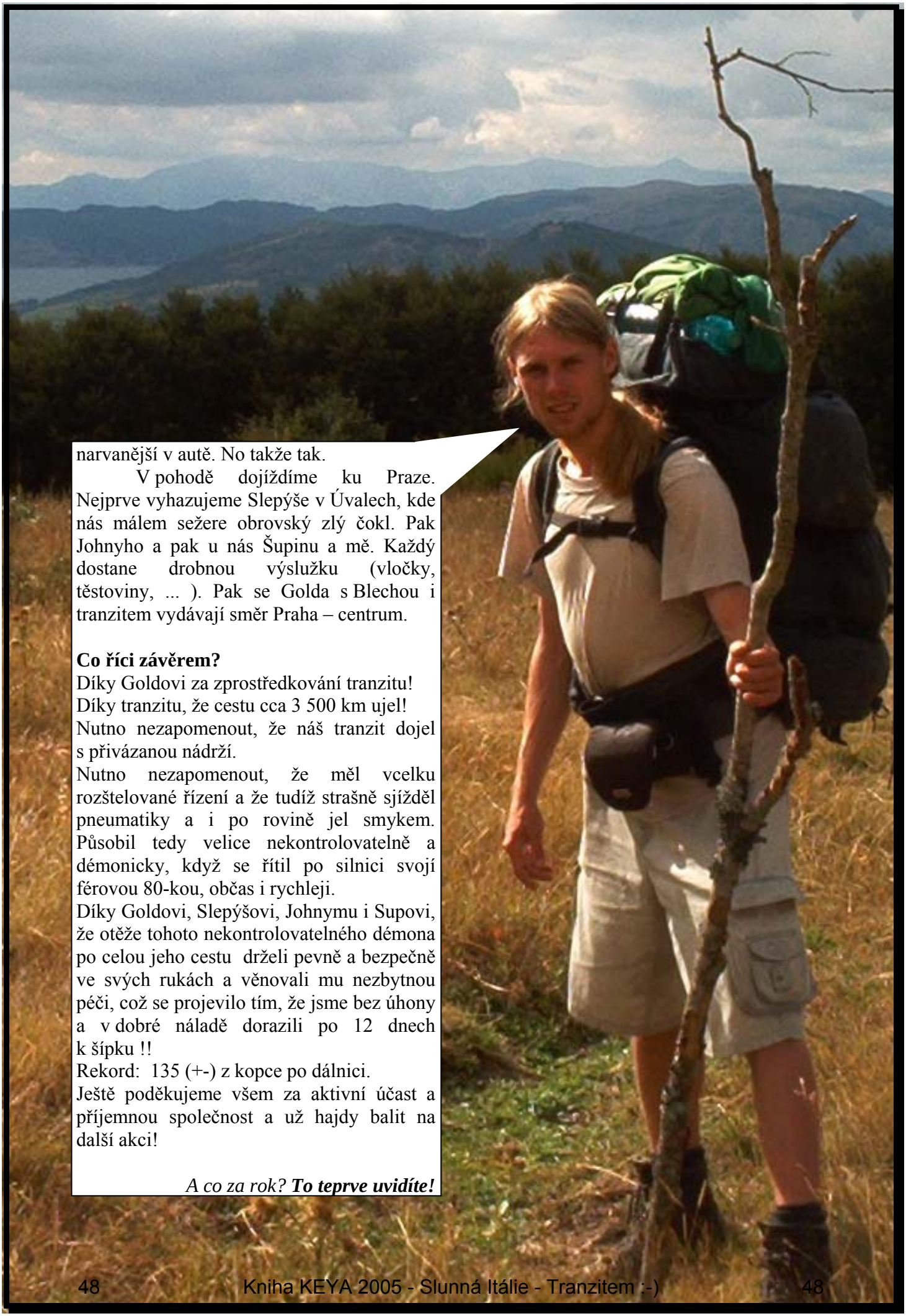

narvanější v autě. No takže tak.

V pohodě dojíždíme ku Praze. Nejprve vyhazujeme Slepýše v Úvalech, kde nás málem sežere obrovský zlý čokl. Pak Johnyho a pak u nás Šupinu a mě. Každý dostane drobnou výslužku (vločky, těstoviny, ...). Pak se Golda s Blechou i tranzitem vydávají směr Praha – centrum.

Co říci závěrem?

Díky Goldovi za zprostředkování tranzitu!

Díky tranzitu, že cestu cca 3 500 km ujel!

Nutno nezapomenout, že náš tranzit dojel s přivázanou nádrží.

Nutno nezapomenout, že měl vcelku rozštelované řízení a že tudíž strašně sjížděl pneumatiky a i po rovině jel smykem. Působil tedy velice nekontrolovatelně a démonicky, když se řítil po silnici svojí férovou 80-kou, občas i rychleji.

Díky Goldovi, Slepýšovi, Johnymu i Supovi, že otěže tohoto nekontrolovatelného démona po celou jeho cestu drželi pevně a bezpečně ve svých rukách a věnovali mu nezbytnou péči, což se projevilo tím, že jsme bez úhony a v dobré náladě dorazili po 12 dnech k šípku !!

Rekord: 135 (+-) z kopce po dálnici.

Ještě poděkujeme všem za aktivní účast a příjemnou společnost a už hajdy balit na další akci!

A co za rok? ***To teprve uvidíte!***

!! FreeCoolIn akce !!
Wikvouši na výletě
Jednoho krásného letního dne…
Duc
Tuc
Duc
Tuc
Když tu náhle:
Ruc
Tuc
Méďa
Béďa
Jóóóó !!
Maximálně to vohůůl !!!
Jůů !!
Šlápni na to, ať to pořádně kalí!
Partička hustejch městskejch týpků si vyrazila na výlet do přírody…

Ale co se nestalo…
Hrk hrk
Ssss
Hele máš něco s károu !?!
Tyjo, co to je???
Ssss
Ssss
Brnkňete někdo do servisu!
Jen taktak dojeli k jakémusi statku
Podíváme se, jestli se dá odtud zavolat...
Chcíp!!
Co to..? Tady není signál !?§:(
Co tu chcete ?!?
Tak tam nejdu
Vypadněte
Haló, je tam někdo???

Můžeme si od vás zavolat?
Hulákat mi tu nikdo nebude!
Jděte vedle do mlýna
No, my jsme mysleli telefonem
Tak my tam dojdem
Musim si odskočit
Ale:
♪ Mě, se líbí, paní nadlesní..♫
Mezitím:
U mlýna:
Co to tam stojí?
Byl divnej, co?
Co to sem jde?
Hmm, trochu..
No jo, tak pojďte za mnou..
??
Máte tu simvás telefon??

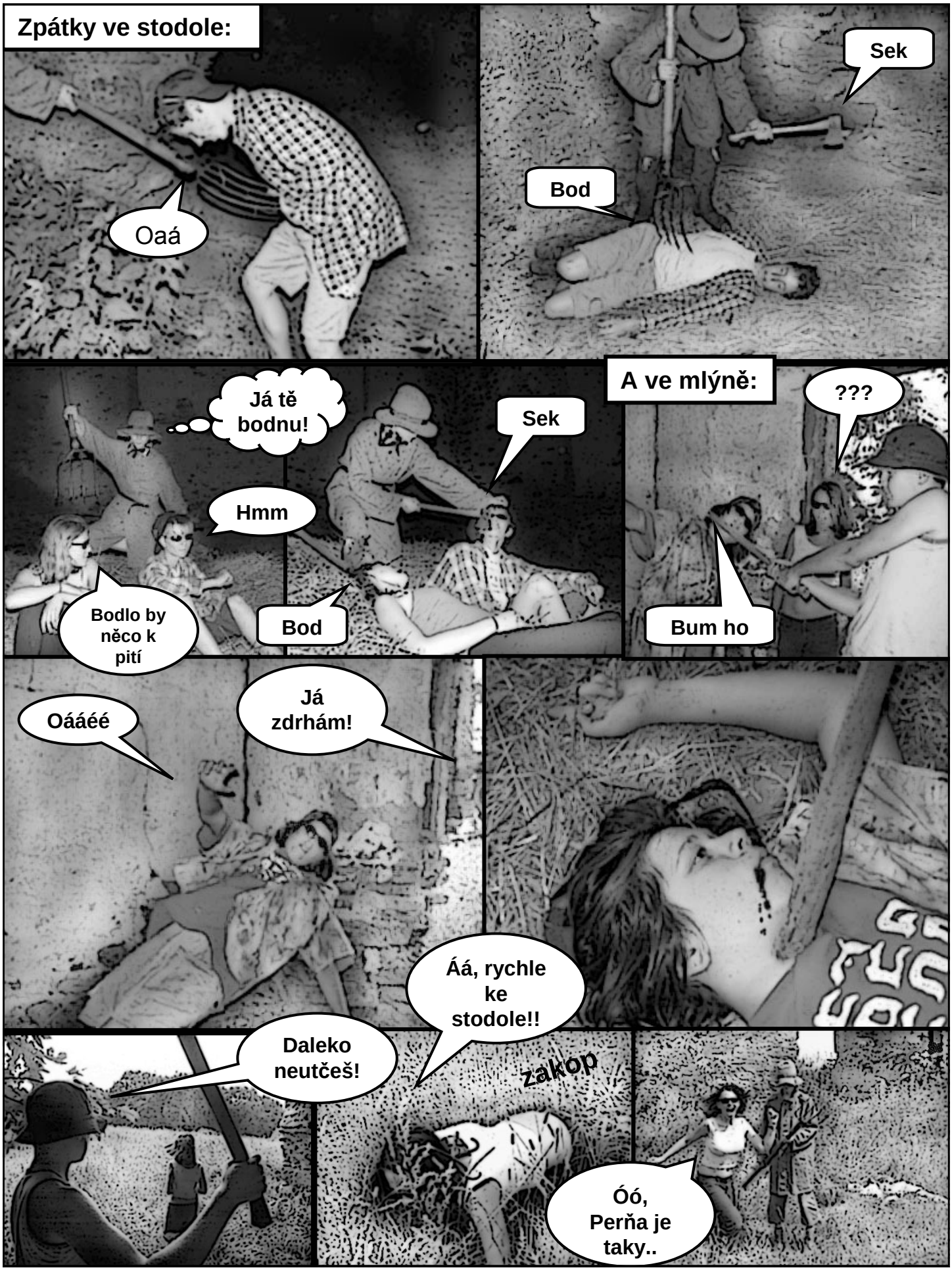
Zpátky ve stodole:
Oaá
Bod
Sek
Já tě bodnu!
Hmm
Bodlo by něco k pití
Bod
Sek
A ve mlýně:
???
Bum ho
Oáááé
Já zdrhám!
Áá, rychle ke stodole!!
Daleko neutčeš!
zakop
Óó, Perňa je taky..

Chytni, startuj, prosím!!!
Néééé!!!
Cha!
Vruuum
Cvak
Oůůůů!!!
Ale z motoru auta se opět začaly ozývat podivné zvuky:
Och, zase!!
Já do toho praštím!
Do háje, co je s tím krámem?
Ále, kohopak to tu máme?

To je za souseda!
BUM
PŘIPLÁC
BÁC
♪ ♫ ♪ ♫ ♪ ♫
A od těch dob se ve mlýně nejezdí s koňmi…
Jak jednoduše lze přijít k novému autu!!!
Nazdar